

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET EILAND DER DRANKSMOKKELAARS

20 cent

No. 1117

De halfbloed liet een geknor hooren.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het eiland der smokkelaars

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

RAFFLES VERVEELT ZICH.

De lunch was zooeven afgelopen, en verscheidene leden van de Londensche Windsor Club, waarvan het indrukwekkende gebouw in de Oxford Street gelegen is, begaven zich van de weelderig ingerichte eetzaal naar de algemeene conversatiezaal, die met vijf ramen uitzicht gaf op het drukke gewoel in de Oxford Street, dat voortduurt van vroeg in den morgen tot laat in den nacht.

De heeren deden dit niet met een bepaald doel, want zij hadden evengoed naar de billardkamer, naar de groote gymnastiekzaal, of, als zij dit met hun hygiënisch geweten in overeenstemming konden brengen, desnoods naar de zwemzaal kunnen gaan, want sedert eenigen tijd verheugde de Windsor Club zich in het bezit van zulk een inrichting, welke was aangebracht op voorstel van den president van de Club.

De waarheid is, dat de meeste heeren die op de Club geluncht hadden, met hun tijd geen raad wisten. en behoorden tot dat eigenaardige soort lieden, die, zooals men zegt, met een

zilveren lepel in den mond zijn geboren, en die nimmer hebben geweten wat het beteekent, voor zijn brood te moeten arbeiden.

Zij waren zonder uitzondering zeer rijk, en als zij jong waren, ontvingen zij een maandelijksche toelage van hun vader, grooter dan het salaris hetwelk menig Minister-President in een geheel jaar verdient.

Zij verdeelden hun tijd tusschen het tennis-spel, de renbaan en den schouwburg, en wat zij den eenen dag verricht hadden dat herhaalden zij meestal den volgenden, met de regelmatigheid van een klok, en zonder zich ooit het hoofd te behoeven te breken met de vraag wat de volgende dag hun zou brengen — want tenzij er een ongeluk gebeurde, konden zij dat van te voren zeer nauwkeurig bepalen.

Zij werden door hun kamerdienaar gewekt, zij namen een warm bad, door dienzelfden dienaar reeds gereed gemaakt, zij lieten zich door dien trouwen helper scheren, of deden het in sommige gevallen zelf, zij ontbeten, en lieten

daarop hun paard zadelen, om een uur langs Rotten Row, de wereldberoemde hoofdlaan in Hyde Park op en neer te rijden, zij lunchten nu eens thuis, dan weder in hun Club, zij gingen naar een of anderen wedstrijd, of reden wat rond in hun auto, of zeilden op de Theems, zij dineerden weder in een fijn hotel, meestal in gezelschap van vrienden, zij bezochten een variété-theater, en na afloop daarvan vaak een wijnhuis, en als zij thuis kwamen had hun onmisbare kamerdienaar alweder hun bed gespreid en het, wanneer het winter was, behoorlijk verwarmd.

Zij behoefden zich om niets te bekommeren, voor hen was het leven als het ware in genummerde vakjes gerangschikt, en zij bezaten er een catalogus van, en behoefden zich slechts de moeite te geven het nummer na te slaan, dat zij op een gegeven oogenblik wenschten te gebruiken.

Het leek wel of de uitvinders, de geleerden, de kunstenaars, alleen voor hen hadden gezwogd, gepeinsd, geschapen!

Zij genoten van dat alles, van hun auto, van hun pianola, van hun vliegmaschine, hun motorjacht en hun plaats in de opera, alsof het zoo behoorde en de natuurlijkste zaak van de wereld was, zonder dat zij er ooit zelve eenige moeite voor hadden behoeven te doen — zij kregen dat alles reeds bij hun geboorte geschonken, alleen omdat zij de zoons waren van rijke en machtige burgers van Londen.

Het waren ongeveer twaalf heeren, die, de sigaret tusschen de lippen, de handen op den rug of in de zakken, langzaam naar de conversatiezaal slenterden, terwijl achter hun rug nog het gerinkel klonk van de borden en schalen, welke door de kellners werden weggeruimd.

Het was een mistroostige dag en er hing een natte, klamme mist, die het onmogelijk maakte verder dan een tiental meters voor zich uit te zien.

Het was reeds zoo koud dat men het groote haardvuur in den schoorsteen had ontstoken.

En ofschoon het pas half twee in den middag was, zoo hadden de bedienden in hun stemmige groene uniformen toch de groote elektrische kronen boven de leestafel, een geweldig groot, rond meubel in het midden van het vertrek, zoowel als de elektrische wandarmen, moeten onsteken.

Hier en daar hoorde men een onderdrukten geeuw.

Eenige oude heeren zochten hun plaatsje aan den haard op, waarop zij een zeker gewoonterecht hadden, daar zij minstens dertig jaar of langer op dezelfde plek zaten, waarschijnlijk zelfs in denzelfden stoel, zonder veel te zeg-

gen, en peinzend in het vuur starend.

Eenige jongelieden namen plaats aan de leestafel, en maakten zich meester van de sportbladen.

De Vice-Voorzitter van de Club, Lord William Aberdeen, was de laatste die binnenkwam, in gezelschap van zijn secretaris, Charles Brand, door de andere leden van de Club meestal Charly genoemd, hetgeen hij waarschijnlijk te danken had aan zijn jeugdig uiterlijk, zijn lachende blauwe oogen en zijn dik blond haar.

Lord Aberdeen was een slank, gespierd man, boven de middelmaat, niet ver over de veertig jaren.

Licht begon zijn haar aan de slapen te grijzen, maar zijn gelaat vertoonde nog geen rimpel, de doordringende, grijze oogen hadden nog al hun glans behouden, de houding was kaarsrecht, en het geheele lenige lichaam getuigde van een aanhoudende beoefening van velerlei takken van sport.

Men noemde Lord Aberdeen onder de tien beste polospelers van geheel Engeland, en ieder een, die de polowedstrijden bezocht, kende zijn uitnemend afgerichte en snelle ponnies, voor welker bezit de Kroonprins reeds vruchteloos een buitensporig hoog bedrag had geboden.

Verder was hij een voortreffelijk zwemmer, en als batsman in het cricketspel zocht hij te vergeefs zijn gelijke.

Men vreesde hem als tegenstander op de tennisbanen, en nog slechts weinige maanden geleden had Lord Aberdeen het gewestelijk Tennis-kampioenschap gewonnen.

Maar ook als schutter en schermer blonk hij uit — kortom, er waren slechts weinig takken van sport, die in den Vice-President van de Windsor Club geen beoefenaar vonden.

De naam van zijne Lordschap was bekend bij tienduizenden Londenaren.

Velen noemden hem een zonderling, een in zichzelf gekeerde wijsgeer, een spotter en een cynicus — maar wanneer men in de armste wijken van de wereldstad zijn naam slechts noemde, dan begonnen veler oogen vochtig te glanzen, en vele oude handen vouwden zich, als tot een stillen zegewensch.

Want in de sloppen, de smalle stegen, de beruchte wijken van Londen verscheen Lord Aberdeen vaak onverwachts, om hulp te bieden op velerlei wijze — nu eens in geld, dan weder in practische raadgevingen, die vaak nog heel wat meer waard bleken te zijn.

Soms kwam hij alleen, dan weder vergezeld van zijn trouwen secretaris, en als hij weder heenging, dan had hij een gezin van den ondergang gered, een drankzuchtige bekeerd, een jong meisje bijtijds van den afgrond teruggetrokken,

een wreeden schuldeischer op zijn plaats gezet....

Lord Aberdeen was een oogenblik op den drempel blijven staan, blijkbaar besluiteloos wat te doen, en richtte zich toen langzaam naar het haardvuur, door zijn secretaris gevolgd.

De beide heeren namen plaats en het bleek nu dat zich daar een groepje van een vijftal heeren had neergelaten, die elkander slechts weinig te zeggen schenen te hebben.

Bijna een kwartier verliep zonder dat er een enkel woord gewisseld werd.

Toen stond de Vice-President weder op, liep met gebogen hoofd en schijnbaar in gedachten verzonken naar een der ramen, en trachtte door het mistgordijn heen te zien.

Hij zag echter de groote motorbussen, de talrijke taxi's de voorbijgangers slechts als schimmen, en wilde zich zuchtend weder afwenden, toen hij bemerkte dat Charles Brand naast hem was komen staan.

De jonge man overtuigde zich met een snellen blik dat er niemand in hun nabijheid was, en zeide toen op zachten toon:

— Wat is er toch, Edward? Je bent vandaag bijzonder stil! Ik hoop toch dat je je gezond gevoelt?

— Het lichaam is volkomen gezond, mijn waarde — het is de geest die lijdt! Anders gezegd, en minder hoogdravend — ik verveel mij buitensporig!

De man die deze woorden gesproken had, was hoe ongelooflijk het ook aan alle leden van de Windsor Club zou zijn voorgekomen, niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Groote Onbekende, de langgezochte Gentleman-Avonturier, wiens buitengewone schranderheid en list hem tot dusverre nog altijd buiten het bereik van den wreken arm der gerechtigheid hadden weten te houden.

Sedert eenige jaren vervulde Raffles met onmiskenbaar succes de rol van Lord William Aberdeen.

In die hoedanigheid had hij een vrij groot huis gekocht in de Cromwellstreet, en hij was nog niet lang lid van de Windsor Club geweest, of men had hem daar tot Vice-President gekozen, en niemand twijfelde er een oogenblik aan, of hij zou, wanneer de Voorzitter om de een of ander reden mocht aftreden, met algemeene stemmen tot diens opvolger worden benoemd.

Nog nooit had iemand achter zijn masker kunnen zien, en in den loop der jaren had Raffles zich zoozeer vereenzelvigd met den persoon van Lord Aberdeen, dat hij geen oogenblik meer behoefde te vreezen voor een vergissing, voor een onvoorzichtigheid.

Maar voor Brand, zijn trouwen metgezel bij

vele avonturen, was hij steeds John Raffles, Edward Lister gebleven, de stoutmoedige avonturier, nu eens hard als staal, dan plotseling van een bijna vrouwelijke zwakheid, schijnbaar ontoegankelijk voor zachte aandoeningen, en toch met een groot hart, beziel met een fellen haat jegens alles wat naar onrecht zweemde, en innig bewogen door het treurig lot van zoovele duizenden in de wereldstad, die menigmaal den eenen dag niet wisten of er dan volgenden dag voedsel zou zijn.

Brand had Raffles een oogenblik zwijgend aangezien, en hernam nu hoofdschuddend:

— Je schijnt weer in een mistroostige stemming te zijn, Edward! En toch heb je waarlijk niet te klagen over den uitslag van onze jongste onderneming, die inderdaad schitterend is geslaagd! De roof van het diamanten medaljon van gravin Gosford was een meesterstukje!

— Ik dank je voor het compliment, Charly! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Het was minder moeilijk dan het scheen — vraag er de beroemde goochelaars maar eens naar! Een weinig suggestie, veel handigheid — en het pleit is reeds bijna gewonnen! Maar mistroostigheid is het niet — het is alleen de schijnbaar onvermijdelijke reactie, ik zou bijna zeggen de instorting, die steeds volgt op ieder avontuur, waarbij ik mijn hersens heb moeten inspannen. Trouwens je zult me toegeven dat ook de normaalste mensch van de wereld, die zijn geweten met geen enkelen diefstal bezwaard heeft, zooals men dat noemt, zich bij dit weer ten doode zou vervelen! Zie mij die mist eens aan — het is alsof geheel Londen er in verdrinkt!

Op dat oogenblik klonk van de leestafel een eenigszins schorre stem, die luide beval:

— Breng me maar een gewone whisky, Tom! Ik ken niets beters als verweermiddel tegen deze vochtigheid!

Brand keerde zich onwillekeurig om en zeide toen glimlachend, terwijl hij zich weder tot Raffles wendde:

— Ik geloof dat Brampton goede voornemens heeft! Het is nog geen twee uur, en hij is nu al aan de whisky toe! Als hij in 's hemelsnaam maar weer niet te veel drinkt, want dan wordt hij onuitstaanbaar!

— Hij zal zijn schade willen inhalen! hernam Raffles schouderophalend. Tijdens zijn langdurige ziekte zal hij weinig gelegenheid hebben gehad om de whiskyflesch op geregelde tijden aan te spreken! Kom, wij willen wat aan de leestafel gaan zitten!

De twee vrienden namen plaats, juist toen Tom, een der bedienden, op een zilveren blad, een groot glas whisky kwam brengen, dat hij voor Kolonel Brampton neerzette, een man met

een breed, rood gezicht, groote witte knevels, en ruige, eveneens geheel witte wenkbrauwen, waaronder twee zwarte oogen schitterden.

De Kolonel bracht het glas aan de lippen, deed er vol welbehagen een teug uit, die het voor de helft ledigde, likte zijn knevel af, en zeide, terwijl hij het glas neerzette:

— Wat 'n geluk, dat wij hier niet in Amerika zijn! By Jove! Als ik Amerikaan was, zou ik reeds lang mijn vaderland ontvlucht zijn!

— Het is niet zoo erg als je je voorstelt, Brampton! liet een zware stem aan de overzijde van de leestafel zich hooren, die bleek toe te behooren aan een zwaarlijvig man met een onderkin, hangwangen, en een volmaakt kalen schedel.

Het was Dr. Spencer, een zeer bekend specialist in zenuwziekten, met een schitterende praktijk, die hem een groot inkomen opleverde.

Brampton keek den spreker een oogenblik vragend aan, en zeide toen:

— Je wilt toch niet zeggen dat ik daar naar mijn genoegen echte whisky zou kunnen drinken, Dokter?

— Toch wel, als je er maar geld voor over hadt! antwoordde de geneesheer glimlachend. Wel man, je zoudt je, als je dat verkoos, en iederen dag 'n stuk in je kraag kunnen drinken! Ik ontving juist vandaag weer een brief van mijn broeder, die in Charleston woont, zooals je weet de voornaamste plaats van Florida, en daarin deelt hij me lezenswaardige staaltjes mede van de wijze, waarop de wet op het drankverbruik ook nu nog in Amerika wordt ontdoken of schoone men zou meenen, dat dit thans na de opheffing van het drankverbod niet meer noodig zou zijn.

— Smokkelen? vroeg kolonel Brampton kortaf.

— Juist! Er wordt ook op dit oogenblik in geheel Amerika op groote schaal clandestien sterke drank gedistilleerd en ingevoerd, en al is het nu niet meer zooals vroeger, toen duizenden welgestelde burgers in hun huis, ergens in den kelder, een kleine distilleerderij bezaten, met behulp waarvan zij zelve hun drank brouwen — de duivel mag weten hoe het bocht heette — zoo wordt er nog altijd een groote hoeveelheid sterke drank, op verschillende punten van de kust der Vereenigde Staten, maar met name in de buurt van Florida, binnengesmokkeld.

Dr. Spencer hield even op, blies een rookwolk uit zijn enorme, zwarte sigaar, want hij zelf behoefde gelukkig geen zenuwen te ontzien, en vervolgde toen:

— Je kunt het trouwens zelf in de bladen nalezzen! Het smokkelen van whisky is weer na geruime tijd te zijn gestaakt de voornaamste

nijverheid geworden van de Engelsche provincie Nassau, op de Bahama Eilanden. Nassau gaat met reuzenschreden vooruit, wat alleen en uitsluitend aan het smokkelen te danken is, en de inboorlingen winnen er binnen korten tijd fortuinen mee.

— En wordt daar niets tegen gedaan, Dokter? vroeg Raffles, die achterover in zijn stoel leunde en belangstellend toeluisterde.

Dr. Spencer haalde spottend de schouders op en antwoordde:

Men „doet” wat er tijdens de Prohibitie ook al gedaan werd. De Britsche autoriteiten bekommeren er zich volstrekt niet om, waar al die kisten met sterken drank heengaan! Zij innen kalmpjes de uitvoerrechten, de belasting op de vrucht, wat weet ik, zij laten de rijk geworden inboorlingen natuurlijk veel meer inkomstenbelasting betalen — en waar al die alcohol heengaat, dat raakt hen niet, al weten zij natuurlijk drommels goed, dat al dat goede naar de Vereenigde Staten gaat.

— Het zal daar vreemd toegaan op de Bahama eilanden! merkte Raffles glimlachend op.

— Vreemd! riep dr. Spencer uit. Wel mylord, mijn broeder schrijft mij, dat het weinig beter dan een hel is! Het klinkt zonderling, maar het is nog erger dan toen de Vollsteadwet nog van kracht was. De Amerikaan schijnt het liefst gesmokkelde waar te drinken — die goedkoopster is, omdat de smokkelaar de inkomende rechten niet betaalt! De eilanden zijn een plek van samenkomst geworden van avonturiers uit alle werelddeelen — en ik verzeker u dat er gevaarlijke lieden onder zijn. Het krioelt er van kermisgasten, misdadigers, dieven, allerlei gespuis juist als vroeger. Men betaalt er voor pakhuisruimte ongelooflijk hooge prijzen! De bewoners der havensteden stellen zich tevreden met een enkel klein hokje in hun huis, waar zij soms met drie, vier of vijf personen leven — en de rest — wat denkt gij dat zij er mee doen?

Dr. Spencer keek even den kring rond, en vervolgde toen, na een zwaren haal aan zijn sigaar:

— Daar maken zij pakhuisruimte van, mijne heeren! De kisten met sterken drank staan er tot aan de zoldering op elkaar gestapeld! Er gaat daar voor millioenen en millioenen om, want de clandestine Amerikaansche importeurs betalen goede prijzen — zij weten wel dat men in hun land voor den clandestinen ingevoerden sterken drank wat over heeft. De haven van Nassau wordt iederen dag letterlijk belegerd door vaartuigen van den meest uiteenloopenden aard, die daar hun lading komen innemen, om die naar een vooraf bepaald punt op de kust van den Atlantischen Oceaan te brengen — sme-

rige visschersschuiten zoowel als keurige motorbootjes, kolenlichters, tankschepen, oude, half vergane zeilschepen — ja zelfs gewone jollen, waarmee ik mij niet eens op de Theems zou wagen, en die toch tot aan den rand worden volgeladen met drie of vier kisten whisky!

— Maar waar komt die drank vandaan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Waar anders dan uit Engeland, en voornamelijk uit Schotland? riep dr. Spencer uit. Wel, de brandewijnstokers in ons land maken de schitterendste zaken! Natuurlijk kan niemand hen beletten zooveel whisky als zij maar verkiezen uit te voeren naar een Britsche bezitting. Laat ik je nu zeggen, dat een kist whisky, waarvoor hier in Engeland drie pond moet betaald worden, in de haven van Nassau eerst met 50 pCt. minderwaardigen alcohol wordt vermengd en dan voor zes pond sterling per kist weer wordt verkocht. Mijn broer schrijft dat 90 pCt. van al dien gesmokkelden alcohol veilig de Vereenigde Staten bereikt — en daar betalen zij er dan van 10 tot 15 pond per kist voor! En in het afgelopen jaar zijn er millioenen en millioenen van die kisten in Amerika binnen gesmokkeld, ondanks de waakzaamheid van de kustwachten, van de douanen en van de duizenden ambtenaren, die alleen betaald worden om er voor te zorgen, dat er in de cafés geen druppel onbelaste sterke drank wordt gedronken. Daar in Nassau rolt het goud — daar speelt de Mammon op dit oogenblik de eerste viool — daar wemelt het van gevaarlijk gespuis, dat aast op al dat goud, als een vlieg op een mestvaalt!

Allen hadden met verbazing en belangstelling naar deze korte uiteenzetting geluisterd.

Iedereen begreep dat daar inderdaad op dat betrekkelijk kleine gebied van de Bahama Eilanden een herhaling plaats vond van vroegere gebeurtenissen, ongeëvenaard in de geschiedenis van den smokkelhandel, en waarbij de smokkelarij tusschen Frankrijk en Engeland tijdens het Continentale Stelsel slechts kinderspel was.

Men sprak nog een oogenblik over het onderwerp door en daarop vertrokken de leden een voor een, want de mist had zich opgelost, en zelfs scheen de zon den strijd te willen aanbinden met de nevels, die nog boven de huizen hingen.

Raffles was op zijn beurt opgestaan, na Brand een wenk te hebben gegeven.

Zijn gelaat had een eigenaardige, levendige uitdrukking gekregen.

De beide vrienden verlieten de conversatiezaal, daalden de breede marmeren trap af en lieten zich in de vestiaire hun overgoed geven.

Vijf minuten later stonden zij voor de breede deur van de Club.

Raffles scheen een oogenblik besluiteloos, en keek links en rechts.

— Je weet zeker niet wat wij nu zullen gaan doen! vroeg Brand lachend.

— Ik weet het integendeel zeer goed, Charly! antwoordde Raffles.

— Wat gaan wij nu dan uitvoeren? Waar gaan wij heen?

— Wij gaan naar de Bahama Eilanden, mijn waarde!

HOOFDSTUK II.

OP WEG.

Een oogenblik keek Brand Raffles onderzoekend aan.

Hij kende den Grooten Avonturier wel niet als een man, die wel eens grapjes maakt, ofschoon zijn humor fijn en stekelig genoeg was, maar ditmaal moest Raffles toch zeker schertsen!

Toen de jonge man echter zag, dat het geelaat van Raffles strak en ernstig stond, riep hij op halfluiden toon:

— Dat is je toch zeker geen ernst?

— En waarom zou het mij geen ernst zijn? Komaan Brand, lokt jou dat vooruitzicht ook niet aan? Word je begeerte naar een romantisch avontuur dan in het geheel niet geprikkeld door het vooruitzicht, een reis te maken naar dat wonderlijke eiland, waar het goud thans als een bruisende bergstroom voort rolt, waar het misdadigste gespuis der wereld bijeen is, om er te trachten, zijn slag te slaan?

— Wacht een oogenblikje! Wat het goud betreft — dat trekt mij ontegenzeggelijk aan, en het land zelf is belangwekkend genoeg — maar wat die misdadigers betreft — ik kan werkelijk niet inzien, dat ik door geestdrift bezielde moet zijn bij het vooruitzicht nader kennis te maken met dat geboefte!

— Oh, de kennismaking behoeft niet zoo grondig te zijn! stelde Raffles hem glimlachend gerust. Het is al voldoende, als wij hen kunnen plukken. Maar mijn waarde Brand, bedenk toch eens, wat wij daar een prachtigen slag kunnen slaan! Het goud ligt daar als het ware voor het opscheppen voor twee bekwame mannen, die niet voor een kleintje vervaard zijn! Ik zal er ook heel verstandig aan doen Londen tijdelijk te mijden, want om je de waarheid te zeggen, wordt de grond mij hier wel wat warm onder de voeten, vooral na die geschiedenis met het medaljon! Men mag het Noodlot ditmaal in de gedaante van eenige kundige detectives nimmer tarten!

— Maar dat alles wisten wij toch al lang, Raffles! hernam Brand een weinig ongeduldig. Wij hebben het toch in de „Times” kunnen lezen!

— Ongetwijfeld! En nu zie je weer eens, welke kracht er kan uitgaan van het gesproken woord! Want dat korte relaas van Dr. Spencer betreffende een zaak, die wij reeds kenden, maakte veel meer indruk op ons, althans op

mij, dan alle ellenlange telegrammen van de al te ijverige correspondenten van het „Cityblad” te New-York en Charleston.

— Je plan staat dus vast?

— Zoo vast als het plan van een sterfelijk en feilbaar mensch kan staan! antwoordde Raffles.

— Wanneer denk je te gaan?

Raffles wierp een blik op zijn horloge, en antwoordde toen lakoniek:

— Over een uur!

Brand wierp den Grooten Onbekende een ongeloofige blik toe, en zeide toen:

— Nu houd je me toch voor het lapje! Je wilt mij toch zeker niet wijs maken, dat wij in dien tijd reisvaardig kunnen zijn?

— Ik zie niet in waarom niet! Wat wij noodig hebben is niets anders dan onze geweren en revolvers, wat geld, kleederen, misschien eenige pruiken — en dat is alles! Bedenk dat „tempo” het motto is van dezen tijd!

— En — van welk vervoermiddel denk je gebruik te maken?

— Van de „Sperwer”!

— Je wilt met de vliegmaschine reizen, en in dit jaargetijde? hernam Brand hoofdschuddend.

— Waarom niet? Het weder is aan het omlooopen, en het zal zeker schoon worden — ik heb zooeven aan de leestafel het weerbericht in een der bladen nagelezen, en dat meldt, dat er boven den geheelen Atlantischen Oceaan een gebied van hoogen druk ligt, dat zich zeker nog eenige dagen zal handhaven. En daar ik aan zes of zeven uren genoeg heb om den Oceaan over te steken, zelfs op zijn breedste gedeelte, daar kan ik niet inzien, waarom ik geen gebruik zou maken van mijn uitvinding, van mijn trouwe vliegmaschine, die mij in staat stelt vijf honderd kilometers per uur af te leggen.

Brand bleef een oogenblik zwijgend naast Raffles loopen, want de beide vrienden waren de straat overgestoken en liepen nu op een groote, blauwgelakte limousine toe, die daar stond te wachten.

— Heb je de auto laten komen? vroeg Brand verrast, die het voertuig thans pas in het oog kreeg.

— Ja, ik heb zooeven bij de vestiaire Henderson opgebeld! Natuurlijk gaat hij met ons mede, wij zouden zijn hulp niet kunnen ontberen! Zijn

geweldige lichaamskracht heeft ons juist bij dergelijke ondernemingen reeds herhaaldelijk de grootste diensten bewezen. Hij moet ons naar het vliegveld rijden en dan kunnen wij de auto in onze loods laten staan, totdat wij van ons tochtje zijn teruggekeerd.

— Je praat er luchtig over, Raffles! hernam Brand, die zich nog alles behalve had kunnen vereenigen met het denkbeeld, dat hij zich binnen een half etmaal op een eiland op de kust van Canada zou bevinden, omgeven door de grootste gevaren. Er bestaan nog zoiets als douanen, en je vliegmaschine wordt op het vliegveld onderzocht! Hoe zal je de aanwezigheid van je buit verklaren, verondersteld natuurlijk, dat je die maakt?

— Dat is wel mijn minste zorg! antwoordde Raffles schouderophalend. Lieve hemel, daarover bekommer ik mij in het geheel niet! Niets belet ons immers, onderweg het geld te gaan brengen naar een der onbewoonde eilanden, welke mij tot schatkamers dienen! En stap nu in — wij hebben niet veel tijd te verliezen, als wij werkelijk binnen een uur willen vertrekken!

Met een onderdrukten zucht stapte Brand in het fraaie voertuig, dat bestuurd werd door een chauffeur, van een herkulische gestalte, en die zich thans tot Raffles wendde met de vraag:

— Waarheen Mylord?

— Naar het vliegveld, Henderson! Heb je zooals ik je gezegd had, de geweren en de andere wapens en het overige reeds in de auto gezet?

— Alles is er, Mylord! Mag ik vragen of gij op reis gaat?

— Ja Henderson — en je gaat mee!

— Heel goed, Mylord! Is het ver?

— Nog al tamelijk, James! Wij gaan naar de Bahama Eilanden!

— Is dat niet op de kust van Florida?

— Juist, Henderson!

— In orde, Mylord!

En de brave kerel wendde zich om, na even aan zijn pet te hebben getikt, en zijn breed goedig gelaat vertoonde niet meer ontroering dan wanneer Raffles hem zou hebben medege-deeld, dat de tocht naar Edinburg ging.

Brand voelde wel dat de brave reus hem zonder het te weten en te willen beschaamd had, en gedurende eenigen tijd keek hij zwijgend voor zich.

Henderson was gewend om maar juist even binnen de veroorloofde snelheidsgrens te blijven, en het duurde dan ook niet lang, of de auto had de wereldstad achter zich gelaten, en reed nu in snelle vaart langs den breeden weg, die voerde naar het keurig ingerichte vliegveld, het-

welk toebehoorde aan de „Royal Aëro Club” en dat speciaal was bestemd ten gebruike van sportvliegers, wier aantal vooral in Engeland voortdurend toenam.

Eindelijk begon Brand weer:

— Het is bijna half vier — hoe lang denk je dat de overtocht zal duren?

— Ongeveer tien uren, mijn waarde! want ik zal regelrecht naar Savannah vliegen!

— Heb je wel bedacht, dat wij dan in het holste van den nacht aankomen?

— Pardon waarde Charly — wij komen aan als het nog tamelijk licht is — om acht uur in den avond! Je vergeet namelijk dat we zes uur verschillen met den tijd, die in Amerika geldt! Wanneer ik tien uur boven Londen bleef rondvliegen, dan zou het, als ik om vier uur opsteeg twee uur in den nacht zijn, wanneer ik weder daalde. Na tien uur echter zal ik in de hoofdstad van Florida zijn, en daar zal het dan, in plaats van twee uren in den nacht, zes uren vroeger dat wil zeggen acht uur zijn. Ik hoop echter den overtocht een vol uur te kunnen bespoedigen, want er is mij natuurlijk veel aan gelegen nog bij daglicht te kunnen landen!

Brand keek bedremmeld voor zich, en zeide:

— Het is heel dom van mij, dat dat tijdsverschil mij ontschoten is! Ik vergat geheel en al dat de zon zes uren noodig heeft om den afstand af te leggen welke Europa van Amerika scheidt, en dat wij, schijnbaar althans, met dat hemellichaam meereizen!

— Zoo is het — en de zon zal ons maar zeer weinig voorkomen, namelijk drie uren of ten hoogste vier.

Er werd nu weinig meer gesproken, want de beide mannen waren in hun eigen gedachten verdiept.

Maar waar Raffles ook aan mocht denken — Brand had er wel een eed op willen doen, dat de gevaarvolle reis op dit oogenblik zeker niet het onderwerp van zijn gedachten uitmaakte.

Zijn oogen hadden een droomerigen glans, en zijn lippen prevelden zachtjes woorden welke Brand niet verstaan kon.

Hijzelf echter kon aan niets anders denken dan aan het gevaarvolle avontuur, hetwelk Raffles begonnen was met die onverschillige stoutmoedigheid, welke hem blind scheen te maken voor alle mogelijkheden die zich zouden kunnen voordoen.

Ongeveer tien minuten voor dat de auto haar doel zou bereiken, vroeg Brand:

— Vertel mij eens iets van die Bahama-eilanden! Ik moet bekennen, dat het met mijn aardrijkskundige kennis nog altijd niet bijster goed gesteld is.

Raffles scheen uit een diep gepeins te ont-

waken en keek even verward om zich heen — het was duidelijk dat zijn gedachten zeker niet verwijd hadden bij het onderwerp, dat Brand voortdurend bezighield.

Maar hij herstelde zich spoedig en zeide glimlachend.

— Ook bij jou schijnt het schoolonderwijs, zooals het eenige jaren geleden gegeven werd, geen diepen indruk te hebben nagelaten, mijn waarde! De Bahama-eilanden zijn, zooals je natuurlijk weet, een Britsche bezitting. De groep is gelegen ten Noord-Oosten van Cuba, en ten Zuid-Oosten van dat verrukkelijk land, dat men Florida noemt, die breede en uitgerekte landtong, welke Amerika als het ware met een dreigenden reuzenvinger in de richting van de Zuid-Amerikaansche republieken uitsteekt. De groep strekt zich uit over een grootste lengte van omstreeks 1100 kilometer en zij bestaat uit een reeks koraalriffen, gedeeltelijk onder de oppervlakte van het water verborgen, en zandbanken, waartusschen de vaart uiterst gevaarlijk is. Laat dit echter niet de indruk bij je doen ontstaan, alsof je te doen zou hebben met een dor, kaal gesteente, waarop niets wil groeien, want de Bahama-eilanden zijn integendeel, en in ieder geval voor zoover zij bewoond zijn, zeer vruchtbaar. Zij hebben een gezond klimaat en de planten van den Keerkring zoowel als van den gematigden gordel gedijen er voortreffelijk! De groep bestaat uit niet minder dan 29 groote en 660 kleine eilanden, om nog niet eens te spreken van de bijna 2400 klippen en de talloze riffen, die zelfs bij laag water niet boven de oppervlakte van de zee uitsteken!

— Het is alsof ik mijn leeraar in de aardrijkskunde weer hoor! riep Brand lachend uit. Weet je nog iets meer?

— Het aantal inwoners zal op het oogenblik omstreeks 65.000 zielen bedragen, over de geheele eilandengroep verdeeld. De hoofdstad van de groep is Nassau, op het eiland Nieuw-Providence gelegen. Ik bespaar je echter een opsomming van de namen der groote eilanden. Maar toch moet ik je de allervoornaamste opsommen, die zijn: Groot-Bahama, Abaco of Lucya, Andros, en de beide Heilige Geest Eilanden. De geheele groep is door de straat van Florida van het schiereiland van dien naam gescheiden — en meer kan ik je waarlijk ook niet uit het hoofd mededeelen.

— Het is meer dan genoeg! zeide Brand glimlachend. Deel mij nu alleen nog maar mede, waarom je te Savannah wilt landen, en niet op een van de zoeven genoemde eilanden!

— Dat zal ik je zeggen. Ik heb je reeds medegedeeld, dat er zich op bijna de geheele groep zeer veel gespuis ophoudt — de bevolking is er

minstens verdriedubbeld, en ik wil natuurlijk mijn kostbare machine niet aan een moedwillige beschadiging blootstellen. Ik zou haar op een van de onbewoonde eilanden kunnen laten dalen — maar dan zouden mij de middelen ontbreken, naar Nassau over te steken — want wij kunnen het bezwaarlijk zwemmende doen. Daarenboven zullen wij eerst nauwkeurig ons operatieterrein moeten onderzoeken, en dat zal wel eenige dagen duren! Te Savannah daarentegen zullen wij de machine gemakkelijk kunnen opbergen en van die stad loopt een spoorweg tot aan het uiterste puntje van Florida, en daarvan zullen wij rustig gebruik maken. In een der havensteden zullen wij scheepsgelegenheid in overvloed vinden om over te steken — wanneer wij er tenminste maar goed voor betalen, want je zult wel inzien, dat er om alle schepen letterlijk gevochten wordt, en dat de vrachtprijzen tot in het fabelachtige gestegen zullen zijn. Het is alsof men weer op het hoogtepunt der beruchte dranksmokkelperiode tijdens het bewind van President Wilson of zijn opvolger Coolidge is gekomen! Maar hier zijn wij er reeds — Henderson heeft goed zijn best gedaan!

— Dat wil zeggen dat hij ons bijna den hals heeft laten breken! bromde Brand voor zich heen. Ik geloof dat hij, als hij geen 80 kilometer per uur kan rijden, veel liever zou loopen!

De auto stond stil voor het hooge hek, hetwelk aan dezen kant het groote vliegveld afsloot, en dat om dezen tijd steeds geopend was.

Daarnaast bevond zich een soort restaurant, waar het meestal zeer druk was, maar dat thans eenzaam en verlaten lag, omdat het weder nog geen half uur geleden alles behalve aantrekkelijk was en nu eerst ten goede veranderde.

Naast dit restaurant was een groote garage gebouwd, waar de leden hun auto's konden stallen.

Raffles boog zich even voorover, zeide iets tot den chauffeur, en Henderson klom van zijn zetel en ging den portier waarschuwen, die de breede deuren van de garage ging openen, wel een weinig verbaasd door het bezoek van Lord Aberdeen, want er stond daarenboven nog altijd een straffe wind, en het leek te zullen gaan regenen.

De auto werd gestald, en door een tweede deur droegen de drie mannen hun bagage over een smal pad, dat langs het vliegveld liep naar de loods van plaatijzer, waar de kostbare vlieg-machine gestald was, ontsproten aan het brein van Raffles, en door electriciteit gedreven.

De Groote Onbekende was vast overtuigd dat zijn geniale uitvinding binnen enkele jaren gemeen goed zou zijn geworden, maar hij achtte

het nog volstrekt niet noodzakelijk, zijn geheim reeds nu te openbaren.

Het geheele mechaniek van de „Sperwer” was dan ook door een stevige aluminium kap beschermd tegen onbescheiden blikken.

Reeds twee malen was een machine van Raffles totaal vernield, en met opzet had hij het derde toestel in uiterlijk zooveel mogelijk doen gelijken op de gangbare modellen, want reeds al te zeer was de aandacht der politie autoriteiten in een groot aantal landen op het wonderbaarlijke vliegtuig gevestigd, hetwelk 500 kilometer per uur kon afleggen.

De „Sperwer” geleeke nog het meest op een kleine Fokker machine met vrij dragende vleugels en zonder verspanningen.

Het toestel was sierlijk als een libel, en bijna geheel van aluminium vervaardigd.

Het bood plaats aan vijf passagiers op zijn hoogst, die dan echter tamelijk gedrongen moesten zitten, en het was zoodanig ingericht, dat men de zitplaatsen binnenin kon omklappen, zoodat zij als het ware een legerstede vormden.

De kajuit, als men het zoo noemen mocht, was aan alle zijden afgesloten, maar door een enkelen handgreep kon men het dak evenals het deksel van een teekendoos, doen wegschuiven, zoodat het uitstappen zeer vlug kon plaats vinden, als de nood drong.

Bij een pleziervaart werd dit dak ook steeds geopend, daar dan de snelheid zelden grooter was dan 120 kilometer, en de reizigers niettemin beschut zaten achter een soort overkapping, zooals men die ook aan renauto's vindt.

Twee krachtige mannen konden het toestel gemakkelijk op zijn wielen voortrollen, wanneer de grond niet al te ruw was.

Binnen enkele oogeblikken stond „De Sperwer” dan ook op het vliegveld.

De bagage werd snel ingeladen, de reizigers begaven zich aan boord en Raffles nam plaats in den stuurstoel, na de kaart van den Atlantischen Oceaan in den daarvoor bestemden houder te hebben gestoken.

Op deze kaart waren alle eilandjes, hoe klein ook, benevens alle scheepvaartroutes aangegeven.

Raffles behoefde slechts op een kleinen knop te drukken en aanstonds begon de vierbladige schroef met groote snelheid rond te wentelen.

De „Sperwer” stooft voort over de gladde grasvlakte, maar reeds vijftig meter verder verhief zij zich als het ware met een sierlijken sprong van de aarde en steeg snel, met onnavolgbare gratie in de reeds opklarende lucht.

Het bleek daarboven inderdaad tamelijk krachtig te waaien, maar voor een geoeffend bestuurder als Raffles beteekende dat niets.

Hij zocht spoedig een hoogere luchtlaag op, en toen hij op een hoogte van 2000 meter was gekomen, voerde hij de snelheid ten top en met een gierend geluid stooft de vliegmaschine voortuit als een roofvogel die zich op zijn prooi werpt.

Van Londen was weinig anders te zien dan een grauwe massa, want de mist was nog niet geheel en al opgetrokken, en de hoogte was te groot om iets te kunnen onderscheiden.

Maar het compas was een betrouwbare geleider, en Raffles week dan ook geen haarbreed af van den rechten weg, die hem over den Oceaan moest brengen.

Binnen tien minuten was er van de reusachtige wereldstad niet het minste meer te bespeuren.

Met razende snelheid vloog de „Sperwer” over de Zuidelijkste Graafschappen van Engeland, en reeds om half vijf hadden zij Lands End achter zich gelaten, en bevonden zij zich boven de golven van de Noordzee.

En juist op dat oogenblik brak de zon zegepralend door de wolken, terwijl een lichte bries de nevelen uiteen rukte en verdreef.

En al had hij het schouwspel reeds menigmaal gezien, toch ontsnapte een kreet van verrukking aan Brand, toen de eindelooze Oceaan zich zoover het oog reikte, onder de vliegmaschine uitbreidde.

Wat Henderson betreft — hij gaf zich aan een prozaïscher bezigheid over en had reeds aanstalten gemaakt om voor het middagmaal te gaan zorgen.

Inderdaad was niets gemakkelijker dan aan boord van de „Sperwer” een maaltijd te bereiden, waarmede zelfs een fijnproever genoegen zou hebben genomen.

Een kleine electriche oven stelde Henderson in staat, de sappigste biefstukken, de smakelijkste gebakken aardappelen op te dischen.

Hij kon er eieren op alle mogelijke manieren in bereiden, hij kon er soep op koken, ja als het noodig was, kon hij er zelfs brood in bakken.

En dat alles zonder het minste gevaar voor brand, zonder een vonk, zonder al te groote hitte.

De reus had voor een goeden voorraad levensmiddelen gezorgd, en hij had te beschikken over eenige kilo's uitmuntend vleesch, een halven zak aardappelen, eieren, beschuit, kaas, melk in flesschen, gemalen koffie, thee — kortom hij zou niet verlegen staan, als men hem aanstonds vroeg, een goeden maaltijd op te dienen.

Dat alles was op bekwame wijze gestouwd in een bergruimte, uitgespaard in den bodem van de vliegmaschine, achter in de kajuit, waartoe

een smalle deur toegang gaf, en die als keuken en bergplaats was ingericht.

Men behoefde slechts den vloer om te klappen en dan was het zeer gemakkelijk, alles te bereiken wat men noodig had, en voor bederven behoefde men volstrekt niet te vreezen — daarvoor zorgde de koude daarboven wel, nog vermeerderd door de snelle vaart.

Het was zeven uur op hun horloges en de reizigers waren dus al drie uren onderweg, toen Brand en Henderson plaats namen, ieder aan een zijde van de smalle tafel, welke in het midden der kajuit kon worden geplaatst op twee pooten, die gedeeltelijk in den vloer konden worden gestoken.

Aanstands zou Brand Raffles aan het stuur aflossen, die dan op zijn beurt zou kunnen dineeren.

En het gelaat van den braven reus glansde van trots en blijdschap, toen Brand hem een complimentje maakte over zijn voortreffelijk geslaagde kippensoep, zijn malsche carbonade en zijn smakelijke toespijken.

Een kop koffie en een sigaret besloten den maaltijd — want zelfs rooken kon men ongestraft aan boord van deze wonderlijke vliegmaschine!

— Nu is het jouw beurt, Edward! zeide Brand terwijl hij zijn hand op den schouder van den Grooten Onbekende legde.

Raffles keek even om, en zeide:

— Wij zijn zooeven de scheepvaartroute van Rotterdam op New-York gepasseerd, — ik heb zoojuist de „Statendam” onder ons zien voorbijgaan. Houd steeds in Zuid-Westelijke richting aan, en tracht zoo weinig mogelijk van de rechte lijn af te wijken.

Brand nam het stuurwiel van Raffles over, en deze stond van zijn zetel op, rekte zich eens uit en nam op zijn beurt aan tafel plaats.

Het was een merkwaardig iets, dat de schemering slechts zeer langzaam inviel.

Te Londen moesten nu reeds lang de straatlantaarns zijn opgestoken, en hier, midden op den Oceaan was het nog klaarlichte dag en de zon daalde slechts uiterst langzaam naar de kim, een natuurlijk gevolg van de omstandigheid, dat de luchtvaarders met razende snelheid in Westelijke richting den omtrek van de aarde volgden.

De uren verliepen zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De vliegmaschine bleef zich steeds op een hoogte van 2000 meter handhaven, waar zij zelfs voor een goeden kijker ternauwernood zichtbaar zou zijn.

Brand ontwaarde een twintigtal schepen,

waaronder drie reusachtige mailbooten — en die vormden de eenige afwisseling.

Voor het overige niets dan lucht en water — eindeloos, zoover de blik kon reiken.

Het was omstreeks een uur in den nacht, dus bijna zeven uur in den avond volgens Amerikaanschen tijd, toen Brand een kreet slaakte, en naar omlaag wees.

Op dat tijdstip vloog de „Sperwer” met een snelheid van bijna 500 kilometer over een uitgestrekte eilandengroep.

Het waren de Bermudas.

Nog een half uur, en zij konden de kust bereikt hebben.

Raffles nam nu het stuurwiel weer van Brand over en alles werd voor de landing in gereedheid gebracht.

Een kwartier later reeds doemde er aan de kim een vage nevel op, die door Raffles aanstands herkend werd — het was land, het was de kust van Florida!

Toen er nogmaals tien minuten verstreken waren, kwam Charleston, de hoofdstad van Florida in het gezicht.

Haar witte huizen, grillig tegen de rotshelling gebouwd, teekenden zich scherp af tegen het omringende groen, ofschoon de avond reeds begon te dalen.

Het was echter nog licht genoeg om een uitstekende landingsplaats uit te kiezen, en Raffles stuurde de vliegmaschine, welke snelheid hij aanzienlijk had verminderd, in de richting van een groot weiland, onder de rook van de stad aan welks rand hij een groote boerderij had ontdekt.

De „Sperwer” begon in een groote spiraal te dalen.

Binnen enkele minuten had zij een hoogte van 200 meter bereikt, en daarop zette Raffles den motor af en in een sierlijken zweefval streek de vliegmaschine luchtig als een meeuw, midden op de groote weide neder, terwijl een paar kocien verschrikt lociend weggaloppeerden.

Het geluid van de schroef was zeker reeds eerder vernomen, want uit de groote boerderij kwamen aanstands eenige personen toeloopen, die zich ontpopten als de eigenaar van de hoeve, en twee van zijn zoons.

Raffles had niet de minste moeite, den ouden landbouwer te overtuigen, dat hij een tocht van slechts weinige uren achter den rug had en een noodlanding had moeten maken, en men werd het thans spoedig eens over den prijs, dien Raffles zou moeten betalen om zijn vliegmaschine te laten stallen in een der groote schuren van de boerderij.

Ze kregen gelegenheid, om zich te verkleeden, en nadat de luchtvaarders zich overtuigd hadden, dat de machine niet het minst geleden had en dat zij veilig was opgeborgen in de groote schuur, lieten zij hun bagage op een kar laden, met twee flinke paarden bespannen en reden daarop, na hartelijk afscheid te hebben genomen van den vriendelijken landbouwer,

naar Charleston, dat op slechts een half uur afstands bleek te liggen.

De boerenknecht zette hen af voor een der eerste hotels van de stad, nam grijnslachend een groote fooi in ontvangst en keerde daarop terug. Het avontuur van Raffels had thans pas een aanvang genomen.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK III.

OP ONDERZOEK UIT.

Evenals in bijna alle havensteden van Amerika treft men in Charleston een ware staalkaart van bijna alle naties ter wereld aan, zooals Raffles en Brand gewaar werden, toen zij den volgenden morgen reeds in de vroegte de havenwijk doorkruisten.

Chineezen, Maleiers, Afrikaansche en Amerikaansche negers, Mulatten, Mestiezen, een kruising van Zuid-Amerikaansche Indianen en Blanken, meestal Spanjaarden, Italianen en Grieken, Franschen en Duitschers, Hollanders en Denen, maar ook Polen en Russen — dat alles krioelde hier door elkaar, en men kon op ieder oogeblik wel tien talen tegelijk hooren spreken.

Verreweg de meesten dier lieden hadden, van verre of nabij, iets met scheepvaart te doen.

Het waren matrozen, kadewerkers, sjouwers, hofmeesters, stokers en tremmers, bedienden in een der talrijke bars, welke men aan de haven vond, zeilmakers of bootverhuurders, eigenaars van verdachte huizen, scheepsagenten, of arbeiders op een der werven.

Vol belangstelling sloegen Brand en Raffles het bonte gewoel gade, en het scheelde weinig of de eerste had reeds het eigenlijke doel van den tocht vergeten en beschouwde de geheele reis meer als een belangwekkend vacantiestapje.

Maar Raffles zou hem spoedig genoeg tot de werkelijkheid terugroepen.

Toen zij ongeveer een uur langs de kade gewandeld hadden en hun oogen goed den kost hadden gegeven, merkte Raffles op:

— Het is zooals ik wel gedacht heb — het zal wel bijna onmogelijk zijn, hier in Charleston een boot te vinden, om ons naar Nassau over te brengen, het brandpunt van de smokkelarij! Ik heb zoeven een Rus met een bijzonder kwaadaardig voorkomen vruchteloos honderd dollar hooren bieden aan den eigenaar van een zeer klein en smerig scheepje, alleen van zeilen voorzien, teneinde hem naar een der eilanden van de Bahama-groep te brengen!

— Bied er dan twee honderd, als je daar dan

met alle geweld wilt zijn! merkte Brand op.

— Het scheepje waar ik je van sprak, is al voor 5000 dollars verkocht! antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat zeg je daar! Een ding dat misschien geen 80 dollar meer waard was?

— Het is zooals ik je zeg! Het is overgedaan aan een Chinees! Ja, het is niet te verwonderen, dat de zonen van het Hemelsche Rijk hierheen zouden komen, aangelokt door den klank van het goud!

— Maar zou de havenpolitie nu volstrekt niet kunnen beletten, dat hier sterke drank wordt ontscheept?

— Zij belet het wel degelijk, en er is ook geen sprake van, dat de smokkelaars Charleston uitzoeken, om er hun waar aan land te brengen! De controle is in alle havenplaatsen zeer scherp. Neen, daartoe zoeken zij eenzame punten van de kust op, ten Zuiden van Savannah, dat ongeveer 20 kilometer hier vandaan is gelegen, een kleine, schilderachtig gelegen havenplaats, maar ook langs de geheele kust van Baltimore tot New-Orleans! En je ziet zelf wel in, dat het volstrekt onmogelijk is, deze geheele kustlijn van duizenden kilometers te laten bewaken! Daartoe zou een leger van 100.000 beambten ternauwernood voldoende zijn. Vergeet ook niet dat al die smokkelaars langs de kust hun spionnen hebben, die hen met geheime teekens waarschuwen, als er onraad broeit. Het is alles voortreffelijk georganiseerd, daar kun je op rekenen en tegen iedere kist whisky, die door de douanebeambten geconfisqueerd wordt, staan er zeker wel honderd, die veilig binnengesmokkeld worden.

— En wil je mij nu eens zeggen wat eigenlijk je plan is? vroeg Brand, terwijl de beide vrienden stilstonden aan het einde van de kade, vanwaar zij een prachtig gezicht hadden over de geheele reede, met haar tallooze vaartuigen.

— Heel eenvoudig Brand — wij zullen den rijksten smokkelaar op Nieuw-Providence opzoeken, en als wij hem gevonden hebben, dan zullen wij hem kaal plukken als een kip! Goede hemel, welk een sport! Ik verheug mij er al bij voorbaat op!

— Denk je dat het de moeite zal loonen?

— Welk een vraag! Weet je wel, dat er lieden zijn, die reeds een vol jaar en langer drank smokkelen en daarmee in een korten tijd ander half millioen dollar hebben verdiend?

Brand slaakte een kreet van verbazing en riep toen:

— Het klinkt ongelooflijk! Die lieden wagen in ieder geval veel!

— Zij wagen er boeten aan, die tot honderdduizend dollar kunnen bedragen, en verder

eenige jaren gevangenisstraf. Maar hun goud-dorst doet hen die gevaren minachten en ondanks alles zetten zij hun bedrijf voort. En ondanks alles, al is het smokkelen zonder den minsten twijfel een afkeurenswaardig bedrijf — toch moet men iets van bewondering gevoelen voor de stoutmoedigheid van die lieden! Want ik heb je nog niet gezegd, dat zij ook hun leven in de waagschaal stellen. De douanebeambten zijn allen gewapend en zij hebben het recht bij verzet van de smokkelaars, of bij een poging om te vluchten, hen zonder meer neer te schieten!

— En hoe stel je je de berooving van zoo'n rijken smokkelaar eigenlijk voor?

— Wel, wij trachten bij hem in dienst te komen!

— En gaan dus mee smokkelen? riep Brand verschrikt uit.

— Natuurlijk!

— En stellen ons dus ook bloot aan het gevaar, op een kogel van een douanebeambte onthaald te worden?

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Raffles lakoniek. Maar wij zullen er natuurlijk voor zorgen, dat gevaar zoo gering mogelijk te maken. Ik denk er niet aan, mijn wapen te richten op zulk een nuttigen en ijverigen staatsbeambte. Die lieden doen slechts hun plicht en op hun beurt staan zij aan groote gevaren bloot, want het is maar al te bekend dat de smokkelaars niet aarzelen, een douanier overhoop te schieten, als zulk een beambte hun in den weg loopt!

— Prettig land! zeide Brand meesmuilend.

— Ieder land heeft zijn kleine eigenaardigheden en ongemakken, zeide Raffles schouderophalend.

Maar nu hebben wij lang genoeg gepraat — wij zullen nu eens teruggaan en ons deftig hotel verwisselen voor een ander, dat het ons wat minder moeilijk zal maken, ons plan ten uitvoer te brengen. Wij zien er wat al te deftig uit.

— Wij gaan ons dus vermommen?

— Zoo is het! Wij zullen wat oude kleeren koopen bij een uitdrager, of het Henderson laten doen, en met een paar zwarte vegen in ons gezicht komen wij al heel ver. De kleederen zullen ook hier den man wel maken, en wanneer men ons slechts voor naar werk zoekende schepelingen houdt, dan is het ruimschoots voldoende.

— Ik wil wedden, dat de smokkelaars, die eigenaars van schepen zijn, met elkander zullen vechten om het bezit van Henderson, onzen braven reus! riep Brand lachend uit.

— Dan moeten zij ons op den koop toenemen,

want natuurlijk scheiden wij niet van elkaar hernam Raffles.

De beide vrienden aanvaardden den terugweg, en zij waren nog niet lang in het hotel of Henderson voegde zich bij hen, die een ander gedeelte van de haven doorzocht had, in de hoop, daar een scheepsgelegenheid te kunnen vinden.

En hij kwam terug met de boodschap, dat er tweemaal in de week een groote passagiersboot voer, welke den dienst tusschen Charleston en Nassau onderhield.

Die boot was echter den volgenden dag pas vertrokken, eenige uren voor de drie reizigers in de stad kwamen, en zij zouden dus nog twee dagen moeten wachten.

Dat was een onaangename tijding voor Raffles, die niet gaarne zijn tijd werkeloos doorbracht, maar hij ontdekte als spoedig, dat het nutteloos zou zijn, te trachten, ergens een boot te huren.

Alles was reeds besproken en in beslag genomen door avonturiers, die in Nassau hoopen op hun beurt hun slag te kunnen slaan, of die gekomen waren als agenten van lang gevestigde Engelsche firma's in gedistilleerd.

De kleinste sloep was al verhuurd, en bij nader onderzoek bleek het, dat de meeste vaartuigen in de haven in het bezit waren van lieden, die ze zelven gebruikten om op geregelde tijden gesmokkelde whisky te vervoeren en die hun vaartuigen dus niet wilden blootstellen aan beschadiging of verlies, daar zij wel wisten, honderden mijlen in den omtrek geen nieuw te kunnen krijgen.

Toen Henderson met deze boodschap terugkwam, begaf Raffles zich met zijn metgezellen aanstonds naar het kantoor van de Stoomvaartlijn, welke den dienst op Nassau onderhield.

Daar wachtte hem echter een nieuwe teleurstelling — niet alleen voor den eerstvolgenden overtocht, maar nog voor twee vaarten daarna waren alle plaatsen op de boot tot de laatste toe uitverkocht — en zij zou zoo zwaar geladen zijn, dat menig zenuwachtig reiziger zich nog wel eens zou bedenken, alvorens zich in te schepen op een vaartuig, hetwelk zoo vol passagiers was geladen, dat men er zich bijna niet op zou kunnen bewegen!

Maar om nog anderhalve week te moeten wachten — dat was van een man als Raffles te veel gevergd.

Hij zon dus op middelen, om naar Nassau te komen, was het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks.

Daartoe zou het noodzakelijk zijn, den afstand zooveel mogelijk te beperken, en de drie reizigers moesten dus trachten in een der haven-

plaatsen van Florida, weinig meer dan dorpen, scheepsgelegenheid te vinden.

Zij haastten zich dus allereerst naar hun hotel terug, haalden er hun bagage af, betaalden en lieten zich naar het station rijden.

Zij kwamen daar juist intijds om in den trein te kunnen stappen, die hen naar het uiterste puntje van het groote schiereiland zou brengen.

Voor een verkleeding hadden zij nog geen tijd gehad — dat zou pas later kunnen geschieden.

De hoofdzaak was, dat zij ergens een vaartuigje konden koopen of huren, groot genoeg om er den overtocht in te wagen.

De landbouwer, die hun machine bewaarde, zou zeker goed voor het kostbare vliegtuig zorgen en dienaangaande behoeften zij zich dus niet ongerust te maken.

De reis door Florida duurde ongeveer een half etmaal, en het was reeds laat in den avond toen de trein eindelijk stilhield in het station van Miami, de zuidelijkste stad van dezen Zuid-Oostelijken Staat van Noord-Amerika.

De reizigers haastten zich, uit hun pullmanwagens te stappen, en het tamelijk morsige station te verlaten — want nog tot op den huidigen dag staat Florida bekend als een der achterlijkste Staten van de geheele Unie, ondanks zijn heerlijk klimaat en zijn bij uitstek gunstige ligging, aan alle kanten door de zee omspoeld.

Toen zij met hun bagage voor het station stonden, overlegden de drie mannen.

En ten slotte verkreeg het voorstel van Brand de meeste stemmen.

Men zou thans een hotel opzoeken en den volgenden ochtend zou men zich naar de haven begeven, om daar te trachten een vaartuig te huren of te koopen.

Bleek dit onmogelijk te zijn, dan zou men het in een andere havenplaats beproeven, in Jacksonville, in Key-West, te Tampa of in Pensakola.

Had men eenmaal het vaartuig, dan zou het al zeer gemakkelijk zijn, zich aan boord daarvan te vermommen.

Aldus werd besloten, en de drie reizigers lieten zich naar een der beste hotels brengen door een chauffeur, die hen zeker dadelijk als vreemdelingen herkende en een onbeschaamd hoogen vrachtprijs vroeg.

Hij kreeg hem trouwens niet en hij drong niet verder aan, toen Henderson, de reus, zich met de zaak scheen te willen bemoeien.

Ook dien nacht sliepen de drie mannen voortreffelijk en stonden den volgenden morgen zeer vroeg weder op, om zich, na zich met een bad te hebben verfrist en te hebben ontbeten, dadelijk naar de haven te begeven.

Het was een verrukkelijk schoone dag en het viel moeilijk, zich voor te stellen, dat men nog slechts een paar dagen geleden te Londen gerild had van de koude.

De drie mannen hadden de haven spoedig bereikt, en deze bood hetzelfde levendige schouwspel aan als Charleston.

Maar vaartuigen waren er slechts zeer weinig te zien!

De drukte viel voornamelijk waar te nemen op de kade, aan welker pieren een paar groote schepen hun lading losten.

Maar Raffles wilde niet aanstonds den moed opgeven, en de tocht langs de kleine aanlegsteigers begon dus.

Er waren daar motorbooten, oud en versleten, verveloos en roestig, er waren jollen, afgedankte stoompinassen, afkomstig van oorlogsschepen, eenige Amerikaansche duikbootjagers, zooals die na het sluiten van den wapenstilstand bij honderden door het Departement van Marine verkocht werden, kleine sloepen met een enkel zeil en zelfs een paar gewone, kleine roeischuitjes.

En op bijna iederen aanlegsteiger stond een groepje menschen, heftig gebarende en geschaard rondom den eigenaar, die van zijn eigendom trachtte te maken, wat er maar van te maken viel.

Het drietal bleef stilstaan aan het begin van een van die kleine steigers, waarnaast een kleine barkas gemeerd was, een vaartuig, dat zeker al een halve eeuw oud was, en door middel van een kleine stoommachine werd voortbewogen.

En zij hoorden, dat eenige mannen uit het groepje, dat zich om den eigenaar verdrong, dezen heer tevergeefs duizend dollar boden voor een week huur van het wrakke, vervelooze scheepje.

— Dat belooft iets! zeide Brand zachtjes, terwijl hij Raffles met den elleboog aanstootte. Ik zou wel eens willen weten, wat zij dan voor een goede motorboot durven vragen!

— Als zij te veel vragen, mijn waarde, dan zullen wij er geen huren en ook niet koopen — maar er eenvoudig een nemen, en den eigenaar daarvoor in de plaats een redelijke som sturen. Het moet mij van het hart, dat die verhuurders ware bandietentronies vertoonen!

— Je hebt gelijk — innemend zien zij er zeker niet uit! hernam Brand glimlachend. Laten wij eens verder gaan — ik zie daar een aardig motorbootje, dat er zeer snel uit ziet, met een scherpen boeg, en dat ook goed onderhouden schijnt te worden!

Raffles wendde zijn blik in de aangewezen richting en zag eenige meters verder een ma-

honiehouten motorboot liggen, die ongeveer zes personen kon bevatten en waarvan de geheele kajuit was weggebroken — zeer waarschijnlijk, om ruimte te winnen voor de dranklading, welke het vaartuig zou moeten vervoeren.

De eigenaar, klaarblijkelijk een halfbloed, met een ruw, baardig gezicht, wandelde met de handen op den rug, een strootje tusschen de lippen over den aanlegsteiger heen en weer en scheen in het geheel geen acht te slaan op een half dozijn mannen, die voortdurend met hem mee op en neer liepen, en ondertusschen onder heftige gebaren tegen hem spraken.

De drie mannen kwamen naderbij.

En al spoedig kon Raffles hooren wat er gesproken werd.

De zes mannen drukten zich in de Spaansche taal uit, en telkens noemden zij een som, welke iedermaal verhoogd werd — zij waren nu aan de 1500 dollar.

— Wat zeggen ze toch, mijnheer Brand? vroeg Henderson op zachten toon aan dezen die de Spaansche taal genoeg machtig was om eveneens het gesprek te kunnen volgen, dat slechts van een kant gevoerd werd.

— Die kerels hebben den eigenaar van die motorboot zoeven 1500 dollar geboden, alleen om hen naar Nassau te brengen! antwoordde Brand.

— Wat een leelijke afzetter! riep Henderson verontwaardigd uit. De kerel verdiende dat zij hem op het hoofd sloegen en er met de boot vandoor gingen, zonder er een cent voor te betalen.

— Oh, dat gebeurt ook wel, Henderson! zeide Raffles kalm. Alleen niet door die zes mannen.

De oogen van den reus begonnen te glinsteren, toen hij verheugd maar op gedempten toon zeide:

— Zullen wij die boot nemen, Mylord?

— Dat zullen wij Henderson! Maar zoodra wij aan den overkant zijn, zullen wij haar dadelijk ter beschikking van de politie stellen, en haar zeggen aan wien zij toebehoort!

Het gelaat van Henderson betrok een weinig toen hij hernam:

— Ik zou het volstrekt niet erg vinden, als die kerel met zijn boeventronie zijn motorboot voorgoed kwijt raakte Mylord! Hoor eens, wat schreeuwen die lieden!

Het was waar — de Spanjaarden tierden en brulden door elkaar, vuurrood van woede en begeerte om naar het eiland te komen, waar zij hun fortuin dachten te maken, maar de eigenaar bleef onbewogen, rookte zijn strootje en scheen niet eens te bemerken, dat er behalve

hem nog iemand anders op den aanlegsteiger was.

Ten slotte trokken de Spanjaarden woedend af, na tot 2000 dollar te hebben geboden.

— Een gevolg van vraag en aanbod! zeide Raffles glimlachend. Een half jaar geleden zou die man genoeg hebben genomen met 50 dollar, denk ik! Maar hoe meer fortuinzoekers hier kwamen, hoe minder vaartuigen er beschikbaar waren en hoe hooger de huurprijzen werden! Wacht hier even op mij — ik zal eens vragen wat die goede vriend eigenlijk eischt om ons met zijn motorboot naar Nassau te brengen!

Raffles verwijderde zich, wisselde eenige woorden met den halfbloed en keerde een paar minuten later weder terug, teneinde zich bij Brand en Henderson te voegen.

— Hij vraagt 3000 dollar! zeide Raffles op zachten toon. En dat alleen voor den overtocht!

— Daar houdt alles bij op! riep Brand uit. 3000 dollar voor een reis, die zeker geen vier uren zal duren!

— De man gewaagt, en niet ten onrechte, van de zeer groote gevaren, die er verbonden zijn aan het bevaren van de wateren, die zich uitstrekken van de Zuidpunt van het schiereiland in Zuid-Westelijke maar gedeeltelijk ook in Zuid-Oostelijke richting. Hij neemt met geen cent minder genoeg, dat is zeker!

— Maar wij zouden krankzinnig zijn, als wij dat bespottelijk bedrag betaalden, Edward! riep Brand uit. Ik zou liever van de heele onderneming afzien, dan dien bandiet op deze wijze rijk te maken!

— Maak je niet ongerust, Brand — daar denk ik ook geen seconde aan! hernam Raffles bedaard. Ik ken hier gelukkig het vaarwater zeer goed, want ik heb eens een maand doorgebracht aan boord van het jacht van een van mijn vrienden, een Mexicaan, en daarenboven is de diepgang van dat motorbootje zoo gering, dat wij slechts weinig gevaar behoeven te duchten, dat het op een onderzeesche klip zal stooten. Vannacht gaan wij aan het werk — wij moeten die motorboot hebben! Zij ziet er zeer sterk uit, en ook zeer vlug, en dat is de hoofdzaak!

De drie mannen verwijderden zich en brachten het verdere van den dag door met een wandeling in de verrukkelijk schoone omstreken.

Zij beklommen onder meer een der bergen,

die zich langs de kust verhieven, en met den sterk vergrootenden kijker, dien Raffles had medegenomen, konden zij duidelijk de eerste van de talloze eilandjes zien, waaruit de Bahama-Groep bestaat.

Zij dineerden in hun hotel, waar men ternauwernood acht op hen sloeg en waar zij zelfs genoeg hadden moeten nemen met 'n zeer klein hokje op de zolderverdieping, zooals er zich daar nog een tiental andere bevonden, want ook Miami was op dat tijdstip een waar Babel, en de vreemdelingen kwamen er bij duizenden, voor het meerendeel misdadigers en avonturiers van het minste allooi, in de hoop, dat ook zij eenige kruimels zouden kunnen oprapen van den rijken disch, die hier gespreid was voor iederen stoutmoedigen man.

Zoodra de duisternis was gevallen, verlieten de drie mannen het hotel, en Henderson droeg het groote valies, waarin zich vermommingen bevonden.

In den loop van den dag had de reus bij een uitdrager voor een bedrag, dat hem de vuisten van woede deed ballen, een drietal pakken gekocht, waarin de reizigers er zouden uitzien als zeelieden of kadewerkers.

Want het scheen wel, of de prijzen van alle levensbehoefden in de groote kuststeden van Florida plotseling met sprongen de hoogte in waren gegaan.

Te voet begaven zij zich buiten de stad, en terzijde van een smal boschpad, in het kreupelhout, trokken zij de andere kleederen aan en deden hun eigen kleeren in het valies, dat vervolgens zorgvuldig verborgen werd aan den voet van een dikken, gemakkelijk te hervinden eik.

Zij aanvaardden den terugweg, bereikten de haven, en allereerst ging Raffles geheel alleen den toestand eens opnemen.

Hij slenterde langs den steiger, en bemerkte tot zijn vreugde, dat de motorboot nog altijd op dezelfde plaats lag.

Dicht bij het einde van de pier was een donkere massa zichtbaar, en Raffles wist dat dit blikken benzine waren, waarover een zeil was heengespreid.

Van den eigenaar was niets te zien — maar daarentegen was hij zeer goed te hooren.

Hij sliep namelijk in zijn eigen boot, en zijn luid gesnurk was op een halve kilometer afstand hoorbaar.

HOOFDSTUK IV.

NAAR HET LAND VAN BELOFTE.

Raffles nam de omgeving eens goed op en toen hij ontdekte, dat bijna alle overige steigers verlaten waren, en de eigenaars van de booten die daar gelegen hadden dus zeker goede zaken hadden gedaan, keerde hij op zijn schreden terug, teneinde Brand en Henderson te gaan mededeelen, wat hij gezien had.

— Maar dan zal alles gesmeerd loopen, Mylord! zeide de reus fluisterend. Ik neem hem in zijn nek, terwijl hij slaapt, en als het eenmaal zoover is, zal hij geen kik kunnen geven!

— Dat is te gevaarlijk, Henderson! zeide Raffles hoofdschuddend. Het is een rank vaartuigje, en jouw zwaar gewicht zou het kunnen doen omslaan. Bovendien kan de man ontijdig wakker worden, en als hij schreeuwt is de zaak verloren.

De drie mannen waren intusschen in de duisternis voortgeslopen en stonden nu niet ver van den aanlegsteiger.

Raffles dacht even na en verdeelde toen de rollen.

— Het is donker op de pier, en jullie beiden kunt je wel verbergen achter dien stapel benzinebussen en kisten, waarover een zeil is heengeworpen. Ik zal den man alleen wakker maken en met hem praten. Daarbij is het noodzakelijk dat ik hem op den steiger lok, anders kunnen wij niets beginnen. Is hij daar eenmaal, dan zal ik het bekende sein geven, zoodra ik hem heb neergeslagen. Ik zal echter beginnen met hem een redelijke som te bieden. Neemt hij die aan, zooveel te beter voor hem. Vooruit!

Henderson en Brand begaven zich naar den steiger en verborgen zich achter den stapel kisten en benzineblikken.

Het was nu volstrekt onmogelijk hen van de boot af te zien.

De halfbloed sliep rustig door en snurkte dat het een aard had.

Zijn gestalte was vaag zichtbaar achter in de open boot, waar hij slechts een deken had neergeworpen.

Maar naast hem glinsterde iets, hetwelk Raffles pas eenige oogenblikken later zou herkennen — het was een zware revolver.

Raffles kwam den steiger op zonder zijn schreden te dempen, en riep den slapende toe:

— Hé daar! Wordt eens wakker, kameraad! Ik heb je nodig!

Bijna aanstonds hield het snurken op.

De man richtte zich halverwege op, wreef zijn oogen uit, greep met een onwillekeurig gebaar zijn revolver, en vroeg, verre van vriendelijk:

— Wat moet je? Waarom wek je mij op dit uur van den nacht?

— Het zal over een uur dag zijn, kameraad, hernam Raffles op vergoelijkenden toon. Lang slapen is niet goed. Het is al drie uur. Ik wil je boot huren of koopen?

De halfbloed liet een geknor hooren, dat zijn slecht humeur verried, en trachtte in de duisternis de gedaante van Raffles te onderscheiden.

— Je lijkt me er niet erg uit te zien, of je den prijs kunt betalen, dien ik voor mijn boot vraag, man! zeide hij toen. Wat ben je voor een landsman?

— Amerikaan! Wat vraag je voor je boot?

— Om haar te koopen? Dan zou je met 50.000 nog niet eens ver komen, antwoordde de halfbloed spottend.

— 50.000 dollar? Je bent gek! Ik wil haar ook niet koopen — ik wil haar huren, je begrijpt wel waar ik naar toe wil!

— 3000! antwoordde de man kortaf. En loop naar den duivel als je dat niet bevalt!

— Maar het bevalt mij uitstekend! riep Raffles uit, terwijl hij naar zijn borstzak scheen te

tasten. Kom er uit, dan zal ik je het geld betalen.

— Waarvoor zou ik er uit komen? vroeg de ander brommend. Ik ga toch met je mee, want wie zou anders mijn boot terugbrengen! Stap maar in — het tij is juist gunstig, en ik ken den weg. En je laat mij eerst je geld zien. En geen grapjes — kijk maar eens wat ik hier heb!

— Doe die revolver maar gauw weer weg! riep Raffles met voorgewenden schrik uit. Ik houd niet van die dingen. Maar kom hier op den steiger — hier is wel wat licht van een lantaarn, en ik kan in je boot geen hand voor oogen zien!

Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en scheen zich gereed te maken biljetten af te tellen.

Brommend kwam de halfbloed uit zijn boot en stapte op den steiger, de glinsterende revolver in zijn rechtervuist.

Raffles wachtte tot de man dichtbij hem was, gereed om ieder oogenblik van zijn wapen gebruik te kunnen maken, en met een wantrouwende uitdrukking in zijn zwarte oogen, toen hij de armoedige plunje van Raffles zag, en deze wist hem zoo te draaien, dat de ander met den rug naar den stapel kisten kwam te staan.

En bijna op hetzelfde oogenblik voelde de halfbloed door een ijzersterke vuist zijn hand grijpen, waarin hij de revolver vasthield.

Hij uitte een gesmoorden vloek, die in een rochelend geluid overging, want bijna op hetzelfde oogenblik trof hem de gesloten vuist van Raffles met kracht tegen de kaak.

Zonder een kreet te slaken rolde de man als een blok om, en bleef roerloos liggen.

In een oogwenk sprongen Brand en Henderson te voorschijn, en bonden hem, waarna zij hem een doek in den mond stopten.

Want over weinige minuten zou hij zeker weder bekomen zijn van den slag.

Inderdaad, even later sloeg de halfbloed de oogen op, en keek Raffles met een blik van machteloze woede aan.

Maar deze zeide volkomen kalm:

— Wij zullen van je boot gebruik maken, vriend, al vind je het misschien niet goed, en ik zal je daar 100 dollar voor betalen — dat is eigenlijk nog 99 dollar te veel! Ik wil je echter schadeloos stellen voor den doorgestanen schrik! Hier — ik steek het biljet in den zijzak van je jekker! Voor je boot zullen we goed zorgen, maar je moet er maar niet op rekenen dat je haar in de eerste week terug ziet! En nu vaarwel! We zullen je hier voor den stapel blikken neerleggen, en zoodra het licht genoeg is zal men je van de kade af wel ontdekken en komen bevrijden!

De halfbloed kon niet spreken, maar als zijn oogen dolken waren geweest, dan zou Raffles zeker geen seconde meer hebben geleefd!

De man werd dus aan den voet van den stapel kisten gelegd, en Brand onderzocht in dien tijd den benzinevoorraad.

Er bleken zes blikken benzine aan boord te zijn, Brand voegde er nog zes bij van den stapel, en nu hadden zij ruimschoots voldoende om desnoods twee maal heen en weder te kunnen varen.

Levensmiddelen waren er volstrekt niet aan boord, op een paar scheepsbeschuiten na, maar hierop had Raffles gerekend, en de mannen droegen in hun zakken brood en kaas, en koud vleesch en gecondenseerde melk mede, voldoende om bij het krieken van den dag als ontbijt te kunnen dienen.

Het watervaatje aan boord van de motorboot bleek tot den rand gevuld te zijn.

De drie mannen stapten aan boord van de motorboot, Henderson wierp den tros los, en Raffles nam aan het stuurrad plaats, dat op het kleine achterdek stond, terwijl Brand de boot van den oever afzette.

In een oogwenk was de boot, die uitstekend naar het roer bleek te luisteren en zeer snel liep, de havenkom uit, en stak in zee.

Reeds begon de hemel in het Oosten zich lichter te kleuren.

Binnen een uur zou het volkomen dag zijn.

Met vaste hand stuurde Raffles de boot door de ondiepten en langs de klippen, langzaam varende waar het noodig was, en over de golven voortstuivende waar de zee diep was.

Hoe klein het scheepje ook was, het bleek volkomen zeewaardig te zijn, tenminste zoo lang het weder schoon bleef.

Het was echter duidelijk, dat de boot niet bestand zou zijn tegen ruw weder, zooals dat in dezen streken menigmaal geheel onverwachts kwam opzetten.

Vooraf in deze wateren vol klippen is een storm of zelfs maar een krachtige wind zeer te duchten.

Alles beloofde echter een schoonen dag, en een uur later rees de zon luisterrijk aan de kim, en overgoot de golven met haar gouden licht.

Naast het stuurrad bevond zich een klein compas, en met behulp daarvan viel het Raffles niet moeilijk, koers te houden.

Henderson had intusschen voor het eenvoudige ontbijt gezorgd, en tot dusverre lieten de zaken zich goed aanzien.

En toch was Brand niet geheel en al gerust.

Hij wendde zich tot Raffles, die zijn scherpen blik over de golven liet dwalen, en zeide:

— Wij mogen het er wel voor houden, Raf-

fles, dat op dit oogenblik die kerel met zijn boeventronie door havenarbeiders, die vroeg aan het werk gaan, gevonden is!

— Goed, daar houd ik het voor! zeide Raffles kalm.

— Wat denk je dat er dan gebeurt?

— Men zal hem losmaken, en hij zal achter elkander alle Spaansche vloeken uitstooten, welke hij sinds zijn prilste jeugd geleerd heeft!

— Maar daarbij zal hij het toch zeker niet laten?

— Waarschijnlijk niet! Hij zal naar de politie gaan, en zeggen dat men hem zijn boot ontstolen heeft!

— Je deelt mij dat tamelijk kalm mede! Je schijnt het niet erg te vinden!

— Voor hem — niet voor ons! Want wat kan de politie anders doen, dan hem beloven, dat zij haar best zal doen, om de boot terug te vinden? Ten eerste kan de man ons gelaat onmogelijk herkend hebben in de duisternis — jullie beiden heeft hij trouwens niet eens gezien! Ten tweede is Florida Amerikaansch, en de Bahama-Eilanden zijn Engelsch — de Amerikaansche politie heeft daar volstrekt niets te zeggen!

Maar dat heeft zij toch wel in haar eigen territoriale wateren?

— Ongetwijfeld — maar de drie mijlengrens hadden wij reeds een half uur geleden achter ons! Maar veronderstel eens, dat de politie toch onderzoek zou doen of laten doen, op de Britsche Eilandengroep, bijvoorbeeld wanneer zij per draadlooze wordt ingelicht van den diefstal, dan nog zal het niet zoo gemakkelijk zijn, die boot tijdig terug te vinden! Ik heb je immers het aantal groote en kleine eilanden en dat van de klippen reeds genoemd! Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat er geen sprake van is, dat de politie op al die eilanden haar agenten heeft, waarvan er trouwens een groot aantal uitsluitend door inboorlingen wordt bewoond.

— Maar op Nieuw-Providence?

— Ook daar durf ik het er gerust op wagen, aan land te gaan, behalve natuurlijk in de hoofdstad Nassau, want de bewaking is daar uiterst primitief. De Gouverneur heeft de beschikking over een politiecorps van een paar honderd man, en die moeten een eiland bewaken, dat eenige duizenden kilometers oppervlakte heeft! Ben je nu geruster?

— Ik hoop er het beste van — maar ik vind het een onaangenaam denkbeeld, dat er daarginds naar alle waarschijnlijkheid door de politie verlangend naar onze komst wordt uitgezien!

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide:

— De boot loopt hard, het is een flink scheepje, en ik ben er van overtuigd, dat wij reeds voet aan land zullen hebben gezet, terwijl de politieboot — natuurlijk verondersteld dat zulk een ding bestaat, — nog altijd ijverig naar ons zoekt!

Brand deed er het zwijgen toe, maar geheel overtuigd was hij nog niet.

De beroofde halfbloed zou natuurlijk een beschrijving geven van zijn boot, die ook wel vrij goed bekend zou zijn in de haven van Nassau, en met behulp van dat signalement zou de politie van Nieuw-Providence er ten slotte toch wel in slagen, het vaartuig op te sporen, — en de dieven er bij!

Maar Henderson scheen in de beste stemming ter wereld te zijn.

Hij had zijn ontbijt met smaak genuttigd, zijn pijp opgestoken, en neuriede nu een oud matrozenliedje, blijkbaar zeer verheugd over zijn uitstapje.

Raffles bracht nu en dan den kijker voor het oog, om den horizon af te zoeken, en hij zag ook eenige kleine vaartuigen, die in zijn richting kwamen, maar die hij aanstonds herkende als zeilbooten of kleine motorbootjes, die blijkbaar zwaar geladen koers zetten naar een of ander punt van de Amerikaansche kust om daar na het invallen van de duisternis de smokkelwaar aan land te brengen en over te geven aan lieden, die voor de verdere verspreiding zorg zouden dragen.

Een uur later kon men zelfs met het bloote oog een aantal bijeenliggende eilandjes ontwaren, sommige kaal, andere overdekt met een weelderigen plantengroei.

Behendig stuurde Raffles tusschen deze klippen, zandbanken of eilanden door, maar het was toch goed, dat de diepgang van de boot zeer gering, en dat het hoog water was!

Ook Brand begon zich reeds geruster te gevoelen, nu hij nergens een politieboot ontwaard had.

De zon stond reeds hoog aan den hemel, toen Raffles de hand ophief, voor zich uitwees, en glimlachend zeide:

— Nieuw-Providence!

— Wij zijn er dus reeds? riep Brand verheugd uit. Hoe weet je dat die kust daar juist van het eiland is, dat je zooveen noemde?

— Omdat ik haar herken, mijn waarde! antwoordde Raffles. Ik ben hier vaker geweest, al is het dan onder geheel andere omstandigheden. Het is hier een verrukkelijk oord, en er is bijna geen land ter wereld waar men zooveel planten, bloemen en boomen van de gematigde luchtstreken en tevens uit de tropen bijeen vindt. Florida is schoon, ongetwijfeld — maar de kus-

ten zijn moerassig, en men heeft er veel te lijden van de gele koorts — en die ziekte is op de Bahama-Eilanden zoo goed als onbekend. En nu zullen wij een gunstige landingsplaats uitzoeken, waar het mogelijk zal zijn onze boot te verstoppjen, in geval wij haar soms nog noodig mochten hebben!

— Dat zal niet zoo gemakkelijk zijn — de kust lijkt mij volkomen vlak en kaal, Mylord! liet Henderson zich hooren.

— Dat is slechts zinsbedrog, Henderson! hernam Raffles. Wanneer wij aanstonds wat meer Noordelijk aanhouden, zullen wij een kleine baai aantreffen, die uitnemend geschikt is om er onze boot in te verbergen, en waar zich een goede landingsplaats bevindt.

— Is het eiland onder normale omstandigheden sterk bevolkt? vroeg Brand.

— Neen! Er wonen een paar duizend inboorlingen en misschien een honderdtal Engelschen, waarvan dan nog een derde deel ambtenaren zijn. Maar thans krioelt het er, zooals je bekend is, van gelukzoekers — en wij zijn hun aantal komen vermeerdereu, al loopen onze werkmethoden eenigszins uiteen.

Raffles had intusschen de boot een streek Noordelijker laten aanhouden, en het duurde niet lang of de kust vertoonde een andere gedaante, en deed zich voor als een heuvelachtige strook, beplant met boomen van allerlei aard, en van een grilligen vorm, met talrijke kleine baaien en inhammen.

Nog twintig minuten varens en toen gleed de motorboot een klein riviertje binnen, met zandige oevers, beplant met weelderig struikgewas.

Geen levende ziel liet zich hier zien, en naar het scheen was alle leven geconcentreerd in de havenstad Nassau, die aan de Noordkust van Nieuw-Providence gelegen is.

Het riviertje maakte vele kronkelingen, en het was zoo ondiep, dat Brand, toen hij zijn ontblooten arm tot aan zijn schouders in het water stak, gemakkelijk de bodem kon aanraken.

Het was duidelijk dat vaartuigen van eenigen diepgang dezen kleinen stroom onmogelijk zouden kunnen bevaren.

De stilte werd door niets anders verbroken dan door het luide gesjilp der tallooze, bontgekleurde vogels, die zooeven uit hun slaap ontwaakt waren en jubelend den nieuwen dag begroetten.

Raffles had de vaart aanzienlijk verminderd en eindelijk lag de boot geheel stil, in een soort inham, aan alle kanten omgeven door schijnbaar onontwarbaar struikgewas.

Slechts een toeval kon het vaartuig hier doen ontdekken.

En werd het ontdekt — daarvan konden de

drie mannen wel zeker zijn — dan zou het voor hen ook onherroepelijk verloren zijn.

Zij besloten echter de boot zoover mogelijk op den oever te duwen, en te bedekken met gras en planten, zoodat de kans van ontdekking nog geringer werd.

Het was omstreeks acht uur in den morgen, toen de drie mannen voet aan land zetten, en het eerste wat zij deden was, een stevigen maaltijd nuttigen.

Terwijl zij hiermee bezig waren, merkte Brand op:

— Men zou zeggen, dat wij hier op een geheel onbewoond eiland zijn!

— Dat komt eenvoudig, omdat al het leven zich, zooals ik reeds zeide, geconcentreerd heeft in de buurt van Nassau. Alle bewoners, blanken en inboorlingen, houden zich bezig met de smokkelarij, en daarvoor is het noodzakelijk, dat zij te Nassau of in de onmiddellijke omgeving hun tenten opslaan.

— Maar als dat zoo is, Raffles, dan zouden wij wel eens groote moeite kunnen hebben met het vinden van een onderdak! riep Brand uit.

— Ik vrees dat dit zelfs wel zoo goed als onmogelijk zal zijn, hernam Raffles. In ieder geval is het goed dat ik nog eenige duizenden dollars bij mij heb, goed verborgen onder mijn kleederen, want men zal zeker ongehoorde prijzen vragen voor het kleinste hokje! Ik hoop echter dat wij spoedig ontdekken, waar een goede slag te slaan is, en het eiland binnenkort weder kunnen verlaten.

Zoodra de maaltijd geëindigd was, togen de drie mannen ijverig aan het werk, om de motorboot zoo goed mogelijk voor het oog te verbergen, en een uur daarna togen zij op weg.

Zij waren gewapend met hun revolvers, en ieder droeg een van die breede, sterke messen, zooals bijna iedere zeeman er een heeft.

Zij hadden wat leeftocht medegenomen, want het kon wel eens lang duren, voor zij een dorp aantroffen.

Van een gebaand pad was voorloopig geen sprake, en zij moesten zich integendeel niet zonder moeite een weg banen door het woud, hetwelk zich tot bijna aan den oever van de zee uitstreckte.

Langzamerhand werd het bosch ijler, en na een half uur ongeveer, bereikten zij den zoom, en stonden nu voor een breede grasvlakte.

Zij moesten deze in haar geheel oversteken, wanneer zij dezelfde richting wilden blijven volgen, en aan de overzijde vonden zij ten slotte een smal voetpad, en hier begonnen ook de eerste sporen van de aanwezigheid van menschen zich te vertoonen.

Zij zagen in de verte een rookwolkje opkron-

kelen, dat blijkbaar opsteeg uit den schoorsteen van een klein huis, en een eind verder liepen zij langs een bebouwd akker, in het midden waarvan eenige van die langgehoorde koeien graasden, welke het kenmerk zijn van de Antillen.

De drie mannen volgden het voetpad, en weder een half uur later kregen zij, bij een kromming van den weg, achter een groep boomen, eensklaps de eerste huizen in het oog van een klein gehucht.

Men zou beter doen van hutten te spreken, want een anderen naam verdienden eigenlijk deze lage stulpjes niet, uit leem opgetrokken, en met een rieten dak gedekt.

De drie mannen bleven onwillekeurig even staan getroffen door het doodsche voorkomen van dit dorp, dat daar zoo lieflijk gelegen was te midden der heuvelen, met boomen en struikgewas begroeid.

En spoedig zou het duidelijk worden, waaraan die indruk was toe te schrijven — het dorp was zoo goed als geheel uitgestorven!

Slechts eenige oude vrouwen waren er achtergebleven, die op de zeer jeugdige kinderen moesten passen, en waarschijnlijk ook den akker bebouwd — de rest van de bevolking had zich naar de kuststreek begeven, om daar te leven van smokkelarij!

HOOFDSTUK V.

DE KROEG VAN TONIO MONTEZ.

De paar oude vrouwen, die in het gehucht waren achtergebleven, allen van een sprekend Indiaansch type, gebogen en sneeuwwit van haar, keken de vreemdelingen nauwelijks aan, want zij waren het blijkbaar gewend, dat er zich op het eiland tal van lieden vertoonden, die er niet thuis behoorden, en die daarheen

waren gelokt door hun goudorst.

Met moeite wisten Raffles en zijn metgezellen zich wat maïsbrood, melk en vruchten te verschaffen, en daarop zetten zij den weg naar de hoofdstad verder voort.

Zij zouden er op moeten rekenen, hun voeten te gebruiken, want van een voertuig was na-

tuurlijk geen sprake, en paarden waren hier even sporadisch als kameelen in het hartje van Londen.

Zij rustten een uur, en zetten daarop onverdrot hun tocht voort.

Een der oude vrouwen had Raffles een tamelijk goeden weg gewezen, van vastgestampte klei, die regelrecht naar de hoofdstad voerde.

Zij zagen nog vaak vrouwen en zeer jonge kinderen, maar mannen en zelfs knapen ontwaarden zij geen enkelen keer.

Het scheen een ware volksverhuizing te zijn naar de kust, vanwaar de schepen vertrokken naar verschillende punten van de Amerikaanse kust.

Laat in den middag bereikten de drie mannen eindelijk tamelijk vermoed de stad Nassau.

Ook deze naam is wel wat weidsch, want men vindt er slechts een dozijn steenen huizen, bewoond door den Gouverneur, den Engelschen geneesheer, eenige hooggeplaatste Engelsche beampten, de voorzitters van de beide Kamers, die de Regeering vormen, en nog enkele andere notabelen.

Voor het overige bestaat de stad, die slechts een enkele hoofdstraat heeft, uit leemen en houten huizen.

En niet zoodra hadden de drie reizigers de stad doorkruist en de haven bereikt, of een ongewoon schouwspel deed zich aan hen voor.

De geheele reede krioelde letterlijk van vaartuigen, die als bruinvisschen door elkander schoten, of stil lagen aan inderhaast gebouwde steigers, teneinde lading in te nemen.

Een twaalftal groote zeeschepen lagen naast elkander aan de kade gemeerd, op een plek, waar nauwelijks plaats was voor acht van die groote vrachtschepen.

Zij voerden allen zonder uitzondering de Engelsche vlag, en ook de namen op hun boegen hadden een Engelschen klank.

En die schepen losten niets anders dan alcohol!

In kisten en vaten stroomde de smokkelwaar onophoudelijk uit de flanken van de Engelsche koopvaarders, die geen andere lading inhadden.

Bij honderden zwoegden sjouwers en kade-werkers om de kisten met whisky uit de ruimen over de loopplanken naar den vasten wal te dragen — want er waren in heel Nassau slechts twee stoomlieren en voor het gebruik daarvan werd een fabelachtige prijs betaald.

Af en aan liepen de mannen, ieder met een kist of vat op den nek, en steeds grooter werden de stapels, die voorloopig op de kade werden opgeslagen, en de geheele ruimte daarvan in beslag schenen te nemen.

Telkens verliet een klein vaartuig zijn lig-

plaats om zee te kiezen, en dadelijk nam een ander binnenvallend schip zijn plaats in, om op zijn beurt de veelbegeerde lading in te nemen.

En dat alles geschiedde onder een bijna onheilspellende stilte.

Men hoorde hier niet het opwekkend gerucht hetwelk eigen is aan iedere drukke havenstad — het gesis der stoommachines, het gedaver der vrachtauto's over de keien, het ratelend geweld van kettingen, het piepen van ankerspillen, en het geroep der voerlieden, chauffeurs en arbeiders.

Ieder verrichtte zijn werk zoo snel mogelijk en men scheen bevreesd te zijn door te praten iets te verliezen van den kostbaren tijd.

Men zag niet alleen volwassen mannen, maar ook grijsaards en kleine jongens met kisten whisky sjouwen, die zij uit de pakhuizen naar de wachtende schepen brachten.

Raffles en zijn metgezellen hadden dit tafereel, de pen van een Zola waardig, zwiingend eenigen tijd gadeslagen, toen Raffles opmerkte:

— Zoo iets vreemds zag ik mijn geheele leven niet — en ik ben toch de wereld eenige malen rond geweest! Het is alsof iedereen hier slechts door een enkele gedachte beziel is — zoo snel mogelijk rijk worden door het smokkelen van drank naar Amerika.

— Het is bijna niet te gelooven, Edward, dat al die stapels kisten bestemd zijn voor de Vereenigde Staten, waar nu toch geen drankverbod meer bestaat!

— Lieve hemel — het beteekent nog niets! riep Raffles uit. De drank wordt grif verkocht in Amerika op allerlei clandestiene wijzen, en je kunt me gerust gelooven als ik je zeg, dat de lieden in het land van den dollar geen glas sherry, whisky, port of Hollandsche jenever zoo gaarne drinken, als een glas, waarvoor geen inkomend recht is betaald. De lekkerste alcohol is nog steeds de gesmokkelde — en ze is ook goedkoop!

— Ik heb knapen van acht en zelfs van zes jaar bezig gezien! liet Henderson zich hoofdschuddend hooren. Ik houd wel van een goed glas ale, maar ik zou liever het bier laten staan, dan het te moeten drinken, als ik wist dat zij jongens van zes jaren met dat vervloekte gesmokkel bederven!

— Je hebt gelijk, James — dat is het ergste van het geval! hernam Raffles ernstig. Maar nu zullen wij eens zien, of wij ons voor vannacht onderdak kunnen verschaffen!

— Ik heb daareven een wijnhuis gezien Edward — misschien kan de waard ons wel herbergen!

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren!

De drie mannen keerden op hun schreden terug, en een oogenblik later stonden zij voor een houten loods, blijkbaar inderhaast daar neergezet, te midden van bouwvallige pakhuizen en krotten van inboorlingen, boven welks deur met witte verf geschilderd stond: „Het Gouden Vat”.

Het wijnhuis zag er allesbehalve aantrekkelijk uit, maar de drie mannen hadden weinig keus en traden dus binnen.

Men kwam van de straat onmiddellijk in de gelagkamer, een tamelijk groote ruimte, die des avonds verlicht kon worden door drie petroleumlampen, die aan dikke ijzerdraden van de houten zoldering afhingen.

Aan het eene smalle einde stond het buffet met een gebroken spiegel er in, en van ruwe planken vervaardigd, waarop een groot aantal flesschen stond, en achter de toonbank stond, de harige vuist op het blad geleund, een zwaargebouwd man met een breed, harsch gezicht en doordringende zwarte oogen.

Dat was de kroeghouder, Tonio Montez, een Mexicaan van geboorte.

De bediening geschiedde door een drietal jonge vrouwen, en een daarvan had aanstonds de aandacht van Raffles getrokken door haar bleek, liefvallig, maar zwaarmoedig gezichtje, waarin twee prachtige, fluweelzwarte oogen schuw en verschrikt rondkeken, alsof zij zich verbaasden over hetgeen zij zagen.

Het meisje kon nauwelijks 17 jaar zijn, en zij zag er allerbevalligst uit in het eenvoudige rokje en de witzijden blouse met korte mouwen.

In de gelagkamer bevonden zich op dat oogenblik slechts weinige mannen, die onder ruw gelach grapjes maakten met de kellnerinnen, maar telkens kwamen er nieuwe klanten binnen, want het werd donker, en voor dien dag zou het werk spoedig beëindigd zijn.

De meeste bezoekers waren Spanjaarden, Mexicanen, Indiaansche halfbloeds, en Amerikanen uit Florida — ruwe, voor geen misdaad terugdeinzende kerels, die hier hun geld kwamen verteren, met smokkelen verdiend.

De waard had even een blik op Raffles en zijn beide metgezellen geworpen, en wenkte nu naar het jonge meisje met de zwarte oogen, met een ongeduldige beweging van het hoofd, terwijl hij in de richting van de drie mannen knikte, die zooeven aan een der tafeltjes hadden plaats genomen.

Met een schuwen blik in haar donkere oogen kwam het meisje naderbij en vroeg op bedeesden toon in gebroken Engelsch:

— Wat zullen de heeren gebruiken?

— Geef mij maar een glas hier, kindlief — en dat zullen mijn makkers ook wel drinken,

antwoordde Raffles vriendelijk.

Het meisje keek hem een oogenblik half verbaasd, half verschrikt aan, en Raffles begreep dat zij niet gewend was, op dezen toon te worden toegesproken.

Hij voegde er dan ook op een anderen, barschen toon aan toe:

— Ga eens naar de waard, en vraag of ik hem kan spreken!

— Ik zal het mijn vader zeggen, mijnheer antwoordde het jonge meisje op denzelfden bedeesden toon.

— Is die — is hij je vader? zeide Brand verwonderd, die zijn bliken van het teedere bleeke gezichtje liet dwalen naar den woesten kop met het verwarde haar van den man die achter de toonbank stond.

Het meisje knikte even, en het volgende oogenblik was zij als een schuw vogeltje weggevlagen.

Raffles en Brand wisselden een veelzeggenden blik met elkander, en toen zeide de eerste:

— Ja — de gouddorst roept zonderlinge toestanden in het leven! Hier is een vader, die zijn eigen kind in een gemeene kroeg dwingt om vriendelijk te zijn tegen de gasten, en hen tot drinken aan te zetten! De man is zeker niet lang geleden uit zijn land hier gekomen, wel begrijpend, dat er geld te verdienen viel in een stad als Nassau, waar iederen dag voor tienduizenden dollars aan gesmokkelden drank wordt omgezet.

— Kom kom — zoo erg zal hij het toch wel niet maken! meende Brand op ongeloovigen toon.

— Overtuig je dan zelf! hernam Raffles zacht.

Brand keek naar het jonge meisje.

Zij stond op dat oogenblik bij het buffet en hij zag duidelijk dat haar vader haar woedend iets toefluisterde en haar bij den arm greep, terwijl hij wees naar een viertal mannen, die aan een tafeltje naast het hunne zaten, en wier glazen ledig schenen te zijn.

Het meisje scheen een oogenblik te weerstreven, maar haar vader duwde haar ruw in de richting van het tafeltje der vier smokkelaars, en nu kwam zij, nog bleeker dan zooeven, terwijl zij vruchteloos met haar tranen scheen te vechten bij haar pogingen, om vroolijk te glimlachen, naar de vier mannen toe.

En duidelijk hoorde Brand haar vragen:

— Kom José drink nog een glas! En laat je makkers met je klinken, of hevalt het je soms bij ons niet?

De man die met den naam José was aangesproken, keek haar grijnslachend aan en greep haar eensklaps om het middel, om haar naar

zich toe te trekken, terwijl hij met een gemeen lachje uitriep:

— Het bevalt mij hier opperbest, Lola — vooral omdat jij hier bent! Kom, geef me maar eens vlug een kusje!

Met een half onderdrukten kreet van afschuw trachtte het meisje zich los te worstelen, maar de kerel hield haar stevig vast en trok haar nog dichter naar zich toe.

Maar op hetzelfde oogenblik daalde een zware hand met zooveel kracht op zijn schouder neer, dat zijn greep onwillekeurig iets lossier werd, van welke omstandigheid het jonge meisje aanstonds gebruik maakte om te ontsnappen.

Het was Henderson, die zijn verontwaardiging onmogelijk langer had kunnen bedwingen, en zijn sterke hand loodzwaar op den schouder van den smokkelaar had laten neerdalen, voor Raffles of Brand het hadden kunnen beletten.

— Laat dat! zeide hij eenvoudig, maar met een dreigende klank in zijn stem, die weinig goeds voorspelde.

De schurk, blijkens zijn naam een Mexikaan of een Spanjaard, scheen wel zooveel Engelsch te verstaan, dat hij de woorden begreep, en zijn gelaat vertrok zich tot een woesten grijns.

— Waar bemoei jij je mee, Gringo — Gringo is de scheldnaam waarmede de Mexikaan den Amerikaanschen buur menigmaal aanduidt — vroeg hij, terwijl er een gevaarlijk licht in zijn oogen verscheen.

— Ik bemoei me met alles waar ik lust in heb! antwoordde Henderson kalm. Heb je niet eens gezien, jij beest, dat dat jonge ding niets van je wilde weten? Hoe kom je er dan bij, jij leelijke bayiaan, om haar tegen haar zin te willen kussen?

Henderson was niet gewend zooveel achter elkaar te spreken, en hij vond dat hij nu meer dan genoeg gezegd had.

Hij wendde zich dus weder om, en wilde verder geen notitie nemen van den kerel, maar dat scheen niet naar den zin van José te zijn.

Hij had een snellen blik met zijn kameraden gewisseld, tikte Henderson op den schouder, en

zeide op sarrenden toon:

— En wie zou het mij verbieden, om het nogmaals te willen beproeven?

— Ik! Je zult het niet doen zoolang ik er bij ben! antwoordde Henderson kalm, en hij deed alsof hij de waarschuwend blikken van Raffles en Brand in het geheel niet zag.

— Zoo, Yankee? hernam José op denzelfden treiterenden toon. Wou jij het mij beletten? Nu, wij zullen eens zien wat een vreemdeling hier heeft in te brengen!

Juist op dat oogenblik ging Lola weder voorbij met beide handen een blad vasthoudende, waarop een aantal glazen met dun hier en brandewijn stond.

Hij greep het aldus weerlooze meisje opnieuw om het middel, zoo onverwachts, dat het blad haar ontglipte, en de glazen rinkelend op den grond in scherven vielen, en sprong tegelijkertijd op.

Hij trok het doodelijk verschrikte meisje met geweld aan zijn borst — en een onderdeel van een seconde later lag hij met drie gebroken tanden, zijn neus tot een vormellooze massa geslagen, kreunend in een tegenovergestelden hoek van het vertrek, het eene oog half dicht, het andere verbijsterd rondzoekend naar zijn tegenstander.

Het was Henderson, die hem met zijn ijzerharde vuist met volle kracht midden in het gelaat had getroffen.

Het was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat niemand eigenlijk goed begreep wat er gaande was.

Henderson bleek zich niet eens buitengewoon te hebben ingespannen, en alleen was de kleur van zijn goedig, breed gelaat wat verhoogd.

Hij stond daar wijdbeens, zijn geweldige schouders gebogen, en bekeek even de bebloede knokkels van zijn rechterhand.

Toen haalde hij de schouders op, keek even om zich heen, en zeide, op luidentoon:

— Zoo vergaat het iedereen, die zich hier in mijn bijzijn als een schoft gedraagt!

HOOFDSTUK VI.

MARCO BASTOS, DE SMOKKELKAPITEIN.

Het was doodstil in het wijnhuis.

Aller oogen waren naar den stoutmoedigen vreemdeling gericht — en in de meeste van die oogen was wraakzucht en woede te lezen.

Montez was van achter zijn toonbank gekomen, bleek van drift, en beet Henderson op schorren toon toe:

— Maak dat je dadelijk mijn huis uitkomt, jij en je kameraden! Denk je dat ik het zal toelaten, dat mijn gasten gemolesteerd worden door een nieuweling? Betaal je vertering, en schiet op, of . . .

Montez beëindigde den zin niet, maar bracht met een vlugge beweging zijn rechterhand naar zijn achterzak, waaruit halverwege de kolf van een groote revolver te voorschijn kwam.

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar stond haastig op, wierp een geldstuk op de tafel, en nam Henderson bij den arm.

Hij begreep zeer goed, dat zijn geheele plan in duigen zou vallen, wanneer hij het nu op een algemeene vechtpartij liet aankomen, en zijn avontuur begon door zich de haat en wraakzucht van de smokkelaars op den hals te halen.

Brand scheen zijn gedachten te hebben begrepen, en samen duwden zij den toornigen reus de deur van het wijnhuis uit.

Buiten was het reeds geheel donker, en de verlichting was zoo ellendig, dat men nauwelijks een paar meters voor zich uit kon zien.

Raffles en Brand voerden Henderson snel met zich mede, die veel lust scheen te hebben alles in het wijnhuis kort en klein te slaan, en toen zij in het licht van een lantaarn stonden, hield Raffles stil, keek Henderson met een bestraffenden blik hoofdschuddend aan, en zeide:

— Ik moet het er dus wel voor houden, Henderson, dat je onverbeterlijk bent! Hoe is het mogelijk dat een volwassen man zich, als een kleine jongen, door zijn drift laat medesleepen!

— Maar, Mylord, moeten wij het dan aanzien, dat die ellendeling, die bruine aap, dat arme kind tegen haar zin kust?

— Dat hoefde ook niet, Henderson — maar wij hadden hetzelfde doel kunnen bereiken, als je niet aanstonds zoo uittartend was opgetreden!

— Ik heb hem volstrekt niet uitgetart, Mylord! hernam de reus koppig, maar toch den ernstigen blik van Raffles ontwijkend. Ik heb

hem alleen maar neergeslagen!

Brand moest zich snel omdraaien, schijnbaar om naar de uitstalling in een klein onaanzienlijk winkeltje te zien, maar inderdaad om zijn lachen te verbergen, en zelfs om de lippen van Raffles vertoonde zich een flauwe glimlach.

— Je moogt het noemen zooals je wilt, Henderson — je hebt door je onbekookte drift mijn plannen weer eens in de war gestuurd!

— Is het heel erg, Mylord? vroeg Henderson op den toon van een schooljongen, die zijn lei gebroken heeft.

Raffles keek hem een oogenblik zwijgend aan, naar het schuldbewuste gezicht en de om vergeving smeekende oogen — en was voor de zoveelste maal ontwapend.

— Nu, wij zullen trachten elders onze tenten op te slaan! zeide hij met een kort lachje. Intusschen moet ik bekennen, niet goed in te zien, hoe wij vannacht een dak boven ons hoofd moeten krijgen! Ik denk dat het er wel op zal uitdraaien, dat wij verlof vragen, in het ruim van een der Engelsche vrachtaarders te mogen overnachten! Laten wij maar eens zien, of er soms een of ander logement te vinden is — voor geld en goede woorden zal men ons misschien een plaatsje inruimen!

Zij gingen verder in de duisternis, en juist hadden zij een zeer donkere plek bereikt, toen een luide, wat schorre stem, die sprak met dat eigenaardige keelgeluid, hetwelk aan alle Indiaansche en Mexicaansche halfbloeds eigen is, in hun onmiddellijke nabijheid zeide:

— Tot ziens dan, Carlos! Ik blijf waarschijnlijk geruimen tijd weg — ik heb nu wel wat vacantie verdiend! Vannacht nog vertrek ik naar — den anderen kant, maar eerst ga ik naar Montez, want ik neem mijn lieve Lola mee — zij zal mijn vrouwtje worden, haha! Het is waar — zij verzet er zich nog tegen, maar zij zal zich wel bedenken, want haar vader heeft het er op gezet, dat zij met Marco Bastos, den rijksten smokkelaar van Nieuw-Providence, zal huwen!

Het laatste gedeelte klonk reeds wat onduidelijker, want de man die deze bluffende woorden sprak, verwijderde zich in de richting van het wijnhuis van Tonio Montez.

Brand legde nog intijds zijn hand op den mond van den reus, om daarin den rollenden,

echt Londenschen vloek terug te dringen, die zich reeds achter in zijn keel was begonnen te vormen.

— Maar voor den duivel! bromde Henderson, toen hij zijn mond eindelijk weder vrij had gemaakt, dat is een heel complot tegen dat arme kind! Ik moet zeggen, Mylord — wij zijn hier in een netten boel te land gekomen! Wat is dat hier voor een vrijgevochten bende?

— Stil, Henderson! Ik wil weten wat het is! zeide Raffles snel en op bevelenden toon. Volg mij langzaam, en blijf op een tiental meters afstand van het wijnhuis op mijn terugkomst wachten — ik ga dien Bastos na! Ik geloof dat wij onzen man gevonden hebben — de ezel die goud spuwt!

En zonder een verdere verklaring te geven, verdween Raffles in de duisternis.

Een oogenblik scheen het alsof Henderson hem wilde volgen, maar Brand hield hem met een gebaar terug, en zeide op strengen toon:

— Blijf hier, Henderson! Mij dunkt dat je vanavond de plannen van Mylord al genoeg gedwarsboomd hebt!

De reus trok een gezicht als een jongen die op appels stelen betrapt wordt, maar hij zeide niets, en langzaam liepen de beide mannen voort, zorg dragende, zooveel mogelijk in de duisternis te blijven.

Er verlieden omstreeks twintig minuten, en toen zagen zij een gedaante haastig in hun richting komen.

Het was Raffles.

Hij voerde hen snel en zwijgend met zich mede in een soort slop, dat op de kade uitkwam, en zeide toen op zacht fluisterenden toon:

— Het toeval is ons genadig geweest, en ik geloof dat wij vannacht zeer weinig zullen slapen, maar daarentegen een opwindend avontuur zullen beleven, dat ons niet alleen veel geld zal opbrengen, maar waardoor wij in staat zullen worden gesteld, een onschuldig meisje te ontrukken aan de klauwen van een nietswaardigen ellendeling.

— Wat is er dan voorgevallen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik zal het je in een paar woorden vertellen, want Bastos kan ieder oogenblik terugkeeren, en wij moeten hem spreken, — hij moet ons aanwerven.

— Ons aanwerven? herhaalde Brand verwonderd.

— Ja! Je hebt zooeven zelf gehoord dat hij voornemens is vannacht over te steken, met zijn eigen schip. Welnu, hij neemt niet alleen Lola mede, die hem door haar vader naar het schijnt als vrouw is beloofd, maar hij zal tevens al het goud inschepen, dat hij met zijn smokkelarij in

een jaar tijds verdiend heeft — bijna 200.000 dollar! Hij wil nu een lui leventje gaan leiden gedurende eenigen tijd!

— Hoe weet je dat alles?

— Ik sloop hem na, en ik zag dat hij het wijnhuis door een zijdeur binnenging — daar bevond zich zeker de particuliere woning van Montez. Het ding is zeer wrak gebouwd en het viel mij dan ook niet moeilijk een plek te ontdekken, waar de planken van elkander weken, en waar ik zoo goed als woord voor woord kon verstaan, wat er werd gesproken.

— En — gaf die Montez zijn toestemming, dat Bastos zijn dochter met zich medenam, nog voor zij getrouwd waren?

— Hij had er niet het minste bezwaar tegen. Integendeel, hij verzekerde, dat hij blij was, dat Bastos hem eindelijk van „het preutsche nest” zooals hij haar noemde, zou verlossen. Maar hij bedong een flinke som!

— Wat een schurk! riep Henderson woedend uit. Hoe is het mogelijk dat men zijn eigen kind versjachert! En zoo'n lief, teer wicht!

Raffles haalde even de schouders op, en hernam:

— Dat schijnt hier meer gedaan te worden, Henderson! Je moet bedenken dat wij hier op dit oogenblik ver van alle beschaving zijn, en dat de zeden er niet beter op worden in zulk een smokkelaarshol. Maar laat ik eerst verder vertellen. Ik zou voor al het geld in de wereld Bastos niet willen missen. Hij schijnt een zeilschip te hebben, en hij beklagde er zich tegen Montez over, dat twee van zijn mannen in een gevecht om een vrouw op het mes elkander zoo danig hadden toegetakeld, dat er geen sprake van was, dat zij in staat zouden zijn om de reis mede te maken. En daarop deelde Montez hem de treurige tijding mede, dat een derde lid van zijn bemanning eveneens wel niet bij machte zou zijn, hem dien nacht te helpen, omdat een vreemde kerel hem zoo hard in een hoek had gekwakt, dat waarschijnlijk een van zijn ribben gebroken was, en hij uit een oog op het oogenblik zoo goed als niets kon zien, terwijl het andere half dicht zat.

Henderson kon nauwelijks een kreet van zegepraal terugdringen, en fluisterde opgewonden:

— Dat is mijn man geweest, Mylord!

— Daaraan behoeven we niet te twijfelen, Henderson! hernam Raffles glimlachend. Bastos geraakte in een toestand van dolle woede, want hij had het er nu eenmaal op gezet, vannacht over te steken — hij wil nog een laatste lading brandewijn meteen meenemen.

— Maar kon hij dan geen andere mannen krijgen? vroeg Brand.

— Dat is het juist! Er zaten nog genoeg

kerels in het wijnhuis, maar het zijn allen of smokkelaars of sjouwers, en die verdienen op het oogenblik veel meer geld met het inladen der smokkelwaar dan met varen — ofschoon het waar is, dat zij altijd een gedeelte van de winst krijgen. Er waren vier of vijf matrozen, maar die waren voor een zeer hoog bedrag al aangenomen door andere smokkelkapiteins. Toen deelde Montez hem mede, dat er misschien in „De Vergulde Arend” een paar mannen zouden te krijgen zijn, en Bastos verklaarde, dat hij eens zou gaan zien. Nu, wij moeten het er op zien aan te leggen, dat hij niemand anders neemt dan ons!

— En als dat mislukt? vroeg Brand.

— Dan zouden wij een ander plan ten uitvoer moeten brengen — maar dat zou mij leed doen, want het is verreweg het gemakkelijkst als Bastos ons aan boord neemt. Maar stil — ik geloof dat ik daar voetstappen hoor naderen — kom snel mede!

De drie mannen verlieten het slop, en liepen haastig de kade af, tot dichtbij een tweede wijnhuis, hetwelk Henderson dienzelfden dag reeds had opgemerkt, en dat blijkbaar op het wijnhuis van Montez geleek als de eene druppel water op den anderen.

Daarop keerden zij langzaam op hun schreden terug, met de handen in de zakken, als mannen die niets omhanden hebben, en met hun tijd geen weg weten.

Eenige oogenblikken later stond Bastos tegenover hen — een Mesties, met het type van den Roodhuid, bijna koperkleurig, en met sluijk, zwart haar.

Hij bleef stilstaan, nam de kleeding van de vreemdelingen eens op, en vroeg toen in slecht Engelsch:

— Amerikanen?

— Jawel, mijnheer! antwoordde Raffles dadelijk. Werk voor ons?

— Dat is te zeggen — zou je vannacht al voor mij kunnen arbeiden?

— Als het moet — ja! En natuurlijk ook — als er behoorlijk voor betaald wordt! voegde hij er grinnikend aan toe. Want morgen zullen wij hier wel werk in overvloed kunnen krijgen!

— Ik betaal je voor den overtocht naar — naar een plaats op de Westkust van Florida per hoofd 2000 dollar! Bedenk dat je over een paar dagen hier weer terug kunt zijn, zeide Bastos haastig, vreezend, dat hem dit buitenkansje zou ontgaan.

Raffles scheen even na te denken, en vroeg toen, met een knipoogje:

— De helft als handgeld?

— Goed!

— En — waarvoor is het?

De Mesties keek hem even doordringend aan, en zeide toen schouderophalend:

— Wie des nachts van Nassau vertrekt naar Florida, die weet heel goed waar het om gaat! Jullie zijn waarschijnlijk ook niet hier gekomen om naar stekeltjes te hengelen?

— Haha, die is goed! barstte Henderson uit, maar een gevoelige por van Brand in zijn ribben legde hem het zwijgen op.

— Neem je het aan of niet? vroeg Bastos.

— Wij slaan toe! Maar alleen op deze voorwaarde — als er wat nattigheid valt over te brengen, dan betaal je ons wat extra's, als het gelukt is — laten we zeggen nog eens 200 dollar de man!

— Afgesproken! riep Bastos uit, die het even goed zou hebben gevonden als Raffles 2000 dollar had gevraagd. Zorg dat je om twaalf uur vannacht aan die pier daarginds komt — als je goede oogen hebt, dan kun je van hier mijn schip zien liggen. Het tij is dan gunstig, en wij steken dadelijk in zee! Ik hoop dat jullie bekwambaent voor je werk? Ik heb een zeilschip!

— U zult wel zien waartoe we in staat zijn! antwoordde Raffles — en slechts zijn beide metgezellen begrepen de beteekenis van die woorden.

HOOFDSTUK VII.

OP HET SMOKKELAARSSCHIP.

Raffles en zijn beide metgezellen hadden dus nog ruimschoots den tijd om een flinken maaltijd te nuttigen, hetwelk zij deden in hetzelfde wijnhuis, in welks nabijheid dit korte gesprek had plaats gehad.

Zij deden hun maal met koud vleesch, brood en schapenkaas, besproeid met een glas lang niet onverdienstelijke landwijn, en daarna kochten zij ieder een van die reusachtige Mexikaansche sigaren, die een sterke maag eischen van den-

geen, die ze rookt.

Daarop gingen zij het vaartuig eens opnemen, welks eigenaar hen zooeven had aangemonsterd.

Het was een schoenerbrik van ongeveer 120 ton, en Raffles berekende al spoedig, dat er ongeveer twaalf mannen zouden noodig zijn om het vaartuig behoorlijk te besturen.

Het voerde een grootzeil, een bazaan en een kluiver, en het was duidelijk te zien dat het vaartuig bij gunstigen wind een groote snelheid zou kunnen ontwikkelen.

Op den boeg was, hoewel zeer onduidelijk de naam „Anne-Maria” te lezen, en het was dus waarschijnlijk van Franschen oorsprong.

Een paar mannen liepen op het dek heen en weder, aan wie de bewaking van het schip was toevertrouwd, en in het licht van de gaslantaarn, aan het einde van de pier geplaatst, konden de drie mannen het nikkel zien schitteren aan de kolven van de revolvers, die zij op den heup droegen.

Toen de drie mannen weer terugslenterden, begon Brand:

— Hoor eens hier — als al die boeven op dezelfde wijze gewapend zijn, dan zullen wij nog een harde noot aan hen te kraken krijgen.

— Komaan — met een weinig handigheid komt men ver, Brand! gaf Raffles ten antwoord. Ik herinner mij met genoegen de bekwame wijze, waarop je menigmaal als een uitstekend goochelaar de revolvers van nietsvermoedende tegenstanders hebt weten te ontladen!

— Dat geschiedde onder andere omstandigheden — en hier krijgen wij met negen of tien voor niets terugdeinzende kerels te doen! hernam Brand. Nu, wij zullen wel zien wat er te doen valt! Als wij maar eerst de inrichting van het schip een weinig kennen.

— Wat wij te doen hebben, Brand dat zullen wij snel doen, want het schip moet in ons bezit zijn nog voor wij tien zeemijlen uit de kust zijn.

Langzaam verliep de tijd, en op eenigen afstand sloegen de drie mannen gade hoe een dozijn kisten aan boord werd gedragen, die hoogstwaarschijnlijk drank bevatten.

En om half twaalf kwam Bastos in eigen persoon, in gezelschap van Lola Montez, wanneer men tenminste deze uitdrukking mag bezigen want hij moest het jonge meisje, wier mond met een doek scheen te zijn dichtgebonden, met geweld met zich meevoeren, daar zij wanhopig worstelde om vrij te komen!

— Mylord, geeft gij mij verlof, om dien schurk op zijn tronie te slaan? vroeg Henderson, wiens vuisten zich bij dat schouwspel balden.

— Dat verlof geef ik je zeker niet, Henderson! antwoordde Raffles bedaard. Ik verzeker je, dat wij dat meisje zullen bevrijden — maar hij moet eerst nog iets anders aan boord brengen, wat van weinig minder groot belang is — zijn fortuin!

Raffles behoefde niet lang te wachten, want nadat het jonge meisje was opgesloten in de kapiteinshut, ging Bastos weder van boord, om tien minuten later terug te keeren met een groot lederen valies, dat zeer zwaar scheen te zijn.

Toen hij het aan boord had gedragen was het tien minuten voor twaalf, en de drie mannen meenden dat de tijd was aangebroken om zich op hun beurt te gaan aanmelden.

Zij gingen over de smalle loopplank, en bevonden zich nu op het dek, dat slechts verlicht werd door een paar lantaarns, die een flauw schijnsel verspreidden, en die aan de masten waren opgehangen.

Zij gingen aanstonds den kapitein opzoeken, die op de voorplecht stond, in gesprek met een kerel met rood haar, ontvingen hun handgeld, trokken hun jassen uit, en waren gereed om de bevelen van den kapitein op te volgen.

In vijf minuten tijds hadden zij de bemanning kunnen tellen — behalve hun zelve bestond zij uit den kapitein, den stuurman, en zeven matrozen.

En Henderson wreef zich dan ook reeds bij voorbaat in zijn handen — het zou een peulschilletje zijn, om zich van het schip meester te maken!

Alles voorspelde een gunstigen overtocht, want de wind woei tamelijk krachtig uit den goeden hoek, en het tij was mee.

Juist om twaalf uur gaf Bastos bevel het anker te lichten, en de tros los te werpen.

Het grootzeil werd geheschen en volgebrast, en een oogenblik later werden ook de bazaan en de kluiver bijgezet.

Bastos moest het vaarwater wel uitstekend kennen, want hij had naast den stuurman plaats genomen, en zonder te aarzelen wees hij hem den weg door de talrijke klippen en langs de ondiepten.

En hij had geen redenen om ontevreden te zijn over zijn nieuwe matrozen, want Henderson scheen wel in staat te zijn geheel alleen het grootzeil te hijschen, en de beide anderen waren behendig en vlug.

Zij waren nog geen vijf minuten in zee, of Raffles had reeds kans gezien, de inrichting van het kleine schip te leeren kennen, ondanks de duisternis.

De kapiteinshut werd bereikt wanneer men

een kleine trap van acht treden afgang, die even voor het stuurrad begon.

Overdag werd zij verlicht door een koekoek, die ongeveer twee decimeter boven het dek uitstak, en waarvan de ruiten door ijzeren stangen beschermd werden.

Het scheepje had een houten verschansing, ongeveer een halve meter hoog, en het logies van de manschappen bevond zich in het vooronder.

Uit de kajuit van den kapitein klonk een zacht gesteun — Bastos had zijn slachtoffer waarschijnlijk van den doek bevrijd, omdat schreeuwen haar thans toch niet meer zou baten.

De kajuit was blijkbaar verlicht, en toen Raffles in het langs loopen een blik door den koekoek wierp, kon hij ook tamelijk duidelijk onderscheiden, wat daar binnen voorviel.

Lola Montez zat in een hoek van de kajuit op een smalle, lederen bank, die een der wanden geheel besloeg, en schuin tegenover haar stond het valies, hetwelk het bijeengesmokkelde kapitaal van Bastos bevatte, op een dergelijke bank die echter wat minder lang was.

Een kleine vierkante tafel op een ijzeren voet stond in het midden van de kajuit, en daarboven schommelde de petroleumlamp, die het kleine vertrek spaarzaam verlichtte.

En juist toen Raffles voor de tweede maal een blik in de kajuit wierp zag hij, hoe Lola opstond de deur opende en de trap opklom.

Het volgende oogenblik stond zij op het dek.

Zij wierp een blik om zich heen — en haar oogen ontwaarden slechts zee en lucht!

Zij slaakte een doordringenden kreet en bedekte het gelaat met de sidderende handen.

Zij moest wel begrijpen, dat zij thans op genade of ongenade aan den ellendeling was overgeleverd, die haar tegen haar zin ontvoerd had.

Bastos trad haar aanstonds met een grijns om zijn dikke lippen tegemoet, en zeide met overdreven hoffelijkheid:

— Ga weder naar de kajuit, meisjelief! Je zoudt hier aan dek kunnen kou vatten!

— Zeg mij eerst wat je met mij voor hebt, Marco Bastos! riep het jonge meisje op een toon van wilden wanhoop.

— Vraag je dat nog, mijn duifje? zeide de smokkelkapitein met een grijnslach. Wel, wij zijn immers op de huwelijksreis! Ik breng je naar een aardig nestje, en daar zullen wij een paar heerlijke weken doorbrengen — misschien wel maanden!

Lola wong de kleine handen en brandende tranen sprongen haar in de oogen, toen zij op heeschen toon sprak:

Hoe is het mogelijk, dat een vader zijn eigen kind in het verderf wil storten!

Toen hief zij met een ruk het zwartgelokte hoofdje op, en schreeuwde den schurk in het gelaat:

— Je moet mij terugbrengen, Bastos! Ik haat en ik veracht je! Liever zou ik mij zelf dooden dan je zin te doen!

— Je zult wel wijzer zijn, mijn liefje! hernam Bastos schouderophalend. Je zult je wel bedenken! En ga nu weder terug naar de kajuit — wij kunnen hier aan dek geen vrouwen gebruiken.

Het jonge meisje keek nog eens naar het donkere gezicht van den smokkelaar, slechts flauwtjes verlicht door het schijnsel van een der lantaarns, draaide zich toen om en daalde zijgend de trap weder af.

Intusschen bevond de „Anne-Marie” zich reeds in volle zee, en van Nassau waren alleen nog maar enkele lichten te bespeuren.

Raffles begreep dat Bastos voornemens was, door het Kanaal van Providence en vervolgens door de Straat van Florida de Golf van Mexico te bereiken, en te landen op de Westkust van Florida, waar talrijke voortreffelijk bruikbare baaien en inhammen te vinden zijn.

Maar hij had zich vast voorgenomen, dat de schurk zijn doel niet zou bereiken.

Nu en dan wisselde hij op fluisterenden toon in het voorbijgaan een paar woorden met zijn makkers.

Daar de zeilen geheschen waren en de wind regelmatig met dezelfde kracht blies, behoefden de matrozen voor het oogenblik niets te doen, en zij hadden zich verzameld op de voorplecht en rookten daar hun pijpje.

Twee hunner echter liepen langs de verschansing op en neer, en hielden de wacht.

Het was hun taak, zich telkens te vergewissen of de vallen nog straf waren aangehaald, en er geen aasje wind verloren ging.

Ongeveer een kwartier nadat het schip zee had gekozen wisselde Bastos op fluisterenden toon een paar woorden met den roerganger, en het volgende oogenblik daalde hij de trap af en ging zijn kajuit binnen.

Zijn gelaat had een gemeene uitdrukking en zijn oogen schitterden.

Maar Raffles had hem geen seconde uit het oog verloren.

Hij was met een paar stappen bij den koekoek en kwam juist op het oogenblik, dat de smokkelaar de hand naar de petroleumlamp uitstak en haar uitdraaide.

Raffles begreep dat hij moest handelen.

Hij liet een zacht gefluit hooren, dat bijna overstemd werd door den luiden angstkreet, door Lola geslaakt, maar die door alle matrozen slechts beantwoord werd door een luid gelach.

In een oogenblik was hij de trap af, en nog voor Bastos de deur kon hebben afgesloten, duwde hij deze open en trad het vertrek binnen.

Het werd thans slechts verlicht door het zwakke schijnsel van de maan, die in haar eerste kwartier was.

Maar het was toch wel zoo licht, dat de beide mannen elkander konden zien.

Meer verbaasd dan verschrikt wendde Bastos zich tot den gewaanden matroos, en vroeg op barschen toon:

— Wat is er? Wat kom je hier doen?

— Dit! gaf Raffles ten antwoord, en een ondeelbaar oogenblik later lag de smokkelkapitein dwars over het tafeltje heen, neergeslagen door de sterke vuist van John Raffles.

Voor hij weder tot bewustzijn kon komen en schreeuwen, had Raffles hem zijn eigen, vuurrooden zakdoek in den mond geduwd, en met zijn gordelriem zijn armen stevig op zijn rug saamgebonden.

Hij nam hem van de tafel, legde hem in een hoek van de kajuit op een bank en wendde zich toen tot het jonge meisje, wier gedaante slechts vaag te onderscheiden was, en dat blijkbaar volkomen verrast was door de snelheid, waarmee dit voorval had plaats gegrepen.

Raffles greep op den tast haar kleine hand, en zeide in het Spaansch:

— Vrees niets, kindlief! Ik ben een vriend! Die schurk zal je niet meer aanraken! Blijf hier, totdat ik je weder kom halen — daarboven is het thans niet veilig voor je!

En voor Lola nog iets had kunnen zeggen, was Raffles de trap weder opgesneld.

Dit alles was zoo vlug en geruischloos in zijn werk gegaan, dat niemand van de bemanning iets had vernomen.

Alleen de roerganger had Raffles de trap op en af zien gaan, en zijn wantrouwen scheen te zijn gaande gemaakt.

— Wat had je daar beneden te maken? vroeg hij op ruwen toon, toen het hoofd van Raffles weer boven het dek verscheen.

— Ik ging den kapitein vragen of hij een partijtje met mij wilde kruisjassen, maar hij wilde niet — ik ben hem zeker te min! antwoordde Raffles.

De roerganger bromde iets voor zich heen en scheen aandachtig te luisteren naar alle geruchten, die uit de kajuit tot hem doordrongen.

En die geruchten werden al spoedig veelzeggend genoeg.

Want Bastos was van zijn verdooving hersteld, en al waren zijn armen gebonden — zijn voeten waren vrij, en daarmede trappelde hij zoo hard hij kon tegen den houten wand van de kajuit.

Raffles begreep dat hij thans geen tijd meer te verliezen had.

Hij zeide op zachten toon iets tot Henderson en bijna op hetzelfde oogenblik rolde een van de dekwachts, door de reuzenvuist van Henderson getroffen, zonder een kreet te slaken op het dek.

Dat geschiedde, terwijl zijn makker zich juist aan het tegenovergestelde einde van het schip bevond.

Brand was er aanstonds bij om den man zijn revolver en breed mes af te nemen en overboord te slingeren.

Henderson echter stapte het dek over en kwam juist bijtijds aan het andere boord om daar den niets vermoedenden schildwacht op een vuistslag te onthalen, die hem eveneens suizebollend met het dek liet kennis maken, waar hij bewegingloos bleef liggen.

Ook hij werd dadelijk door Brand ontwapend.

Maar het trappelen van den opgesloten kapitein werd luider, en de roerganger, die thans wel begreep dat er iets niet in den haak was, en die den tweeden schildwacht had zien vallen begon luidkeels te schreeuwen, en brulde:

— Verraad mannen! Wij hebben verkleede douanen aan boord!

Die kreet was voldoende om de vier matrozen die op de voorplecht bijeen waren te doen toesnellen, met het mes in de vuist.

Maar de partijen waren thans wel wat heel ongelijk!

Brand had zich reeds met een handspak achter den grooten mast verborgen, en toen de eerste man hem voorbij snelde, raakte hij hem zoodanig met dit voorwerp op het hoofd, dat de man ineenzakte, en tegen de verschansing rolde.

Een tweede matroos struikelde in zijn vaart over de beenen van zijn gevallen makker, zijn mes vloog hem uit de hand, en voor hij zich weer had kunnen oprichten, was Raffles bij hem die het mes met zijn voet wegschopte, en den man zijn revolver voorhield met de woorden:

— Steek je handen op, of mijn revolver gaat af!

Tandenknarsend van woede stak de smokkelaar zijn handen op, en het volgende oogenblik vloog zijn revolver met een grooten boog in zee,

Henderson had al zeer weinig moeite gehad met de twee nog overige matrozen.

Hij had eenvoudig een hunner in de borst gegrepen, en drukte hem met de linkerhand ruggelings tegen de verschansing, terwijl hij met de rechter den pols van den laatsten matroos had gevat, zoodat deze niet in staat was, van zijn mes gebruik te maken, en vruchteloos poogde met de linkerhand den kolf van zijn revolver te grijpen.

Dol van woede zag de roerganger toe, maar hij durfde zijn stuurwiel niet loslaten, en vergevoegde er zich mede, zijn revolver leeg te schieten, waarschijnlijk in de flauwe hoop dat een van zijn kogels doel zou treffen.

Dat was ook inderdaad het geval — maar de kogel trof een der smokkelaars in den bovenarm — en nu was het pleit spoedig beslecht.

— Wat moet ik met hen doen? schreeuwde Henderson naar den anderen kant van het dek.

— Takel hen vooral niet al te erg toe, Henderson! riep Raffles terug. Zij moeten behulpzaam zijn bij het besturen van het schip! Wacht ik kom bij je!

Met een paar stappen stak Raffles het dek over, ontwapende de twee matrozen, die in vijf minuten meer vloekten dan zij anders in een geheele week deden, en zeide toen met een tevreden lachje:

— Ziezoo — laat hen nu maar los! Zij zullen wel niet tegen ons durven beginnen! De twee anderen moeten stevig gebonden worden.

De reus liet de beide nu weerlooze matrozen los, die druipstaartend als geslagen honden, en nog altijd denkend, dat zij met douanen te doen hadden, naar de voorplecht gingen.

De twee anderen werden geboeid en bij de verschansing neergelegd.

En gedurende dat alles schopte en trappelde Bastos als een bezetene, zoodat men moest vreezen, dat hij het heele schip zou vernielen.

Maar Raffles, glimlachend om dat lawaai, ijldoer Henderson vergezeld, naar het roer, en zeide tot den roerganger:

— En nu zullen wij eens praten, vriend! Geef mij eerst maar eens je mes hier! Zoo is het goed! Je revolver heb je leeggeschoten — maar je ziet er nog al sterk uit, ik wilde liever dat je volstrekt niets meer kon uitrichten! Bind hem Henderson!

En terwijl Raffles den man met zijn revolver in bedwang hield, bond de reus den roerganger de armen op den rug en dwong hem vervolgens naar de verschansing te loopen, waar hij hem deed neerzitten, en eveneens zijn beenen bond.

Raffles snelde intusschen naar de kajuit,

opende de deur, vatte de doodelijk verschrikte Lola bij de hand, en voerde haar naar buiten met de woorden:

— Gij hebt nu niets meer te vreezen. Over een uur zult gij vrij zijn!

Brand had intusschen het roer overgenomen en toen Raffles met krachtige stem eenige bevelen riep, schoten de twee matrozen zeer dienstvaardig toe, en voerden de bevelen uit, alsof zij goed gedrilde Jantjes aan boord van 'n oorlogsschip waren, met een haast, die bewees, dat zij wel gevoelig waren voor het kordate optreden van de gewaande douanen.

Raffles liet het schip wenden, en een oogenblik later zette het koers naar de Zuidkust van het eiland.

Een uur later ongeveer, om bij drieën, toen de hemel in het Oosten zich reeds licht begon te kleuren, voer de „Anne-Marie” de baai binnen, waar Raffles de motorboot verborgen had.

Op zijn bevel lieten de twee matrozen het anker vallen, en daarop zetten zij de kleine sloep uit, alles behalve op hun gemak, en volstrekt niet wetende wat er met hen zou geschieden, want zij begrepen thans wel, dat de stoutmoedige mannen, die zich van het schip hadden meester gemaakt, geen douanen waren!

Raffles had het zware valies reeds geopend, glimlachend den inhoud doorzocht, en bracht het nu eigenhandig aan boord van de sloep.

Eerst werden de gebonden matrozen aan land gebracht, en vervolgens roeiden Henderson en Brand de sloep weder terug om ook de twee matrozen over te brengen.

Zij waren zoo mak als lammeren, en zagen bleek en zwijgend toe hoe Henderson de prop uit den bodem van het schip trok, zoodat het binnen een uur vol water zou zijn geloopen, en op den bodem van de baai zou zijn gezonken.

Terwijl dit geschiedde had Raffles, alleen door het jonge meisje vergezeld, maar met het valies bij zich, de motorboot te voorschijn gehaald.

Nu vatte hij Lola bij de hand, en zeide op ernstigen toon:

— En thans kunt gij kiezen, Miss! Gij kunt den weg naar Nassau weder inslaan — of gij kunt ons vergezellen naar een havenstad van Florida! Bedenk echter, dat gij daar dan geheel alleen zult zijn!

— Ik smeeek u — neem mij mede! riep het jonge meisje uit. Ik wil niet weer terug! In Tampa woont mijn grootvader — de vader van mijn lieve moeder. Hij zal mij met vreugde opnemen — en ik gruw van het leven, dat ik het laatste jaar heb moeten leiden!

— Dan zal ik u naar Tampa brengen! zeide Raffles eenvoudig.

— En — zeg mij thans wie gij zijt, — opdat ik weet wien ik voor mijn redding kan danken!

Maar Raffles schudde het hoofd, en zeide:

— Ik kan u mijn naam niet zeggen — hij heeft geen al te goeden klank! Maar kom thans

aan boord — wij vertrekken aanstonds! En ik hoop dat over een paar maanden uw afschuwelijk leven in het wijnhuis van dien man, die den vadersnaam onwaardig is, geheel uit uw herinnering zal zijn weggevaagd!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Door schade en schande....

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in **stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geillustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstrooming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke allures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad vaneen buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Toppo. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revuewereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgel solo's voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN: Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

**N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092**

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam:

Adres:

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
**NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR**

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

•
— boeiend —
merkwaardig
— geestig —

•
verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

•
prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR